

มหาวิทยาลัยศรีปทุม
SRIPATUM UNIVERSITY

รายงานวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนการสอน

เรื่อง

กลยุทธ์การสอนภาษาอังกฤษพื้นฐานโดยใช้แบบการเรียนรู้ของผู้เรียน

The study of English language Teaching Strategies

เกรียงไกร สัจจะหฤทัย

มหาวิทยาลัยศรีปทุม
SRIPATUM UNIVERSITY

งานวิจัยนี้ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัยจากมหาวิทยาลัยศรีปทุม

ปีการศึกษา 2559

หัวข้อวิจัย : กลยุทธ์การสอนภาษาอังกฤษพื้นฐานโดยใช้แบบการเรียนรู้ของผู้เรียน
ผู้วิจัย : เกรียงไกร สัจจะหฤทัย
หน่วยงาน : หลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิตและศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการบริหารการศึกษา วิทยาลัยบัณฑิตศึกษาด้านการจัดการ
ปีที่พิมพ์ : พ.ศ.2560

บทคัดย่อ

วิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อศึกษากลยุทธ์การสอนภาษาอังกฤษพื้นฐาน ENG 111 โดยใช้แบบการเรียนรู้ของผู้เรียน 2) เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ของนักศึกษาที่ได้รับการสอนกลยุทธ์การสอนภาษาอังกฤษพื้นฐาน ENG 111 โดยใช้แบบการเรียนรู้ของผู้เรียน โดยใช้ข้อสอบ Pre – test และ Post-test เป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูลจากนักศึกษาที่ลงทะเบียนวิชา ENG 111 ภาคการศึกษาที่ 1/2559 ในกลุ่มเรียนที่ 32 33 และ 86 จำนวน 67 คน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ คือ สถิติพรรณนา ได้แก่ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความต่างของคะแนนเฉลี่ย และคะแนนเฉลี่ยเพิ่มสัมพัทธ์ และการบรรยายพฤติกรรมของนักศึกษาจากการได้รับกลยุทธ์การสอนของรายวิชาภาษาอังกฤษ จากการวิเคราะห์พบว่า กลยุทธ์การสอนต้องประกอบด้วยการสร้างทัศนคติ และการสร้างแรงจูงใจ เพื่อเปิดใจของผู้เรียนในการรับเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษจากผู้สอนและเพื่อน กลยุทธ์การสอนตามแบบการเรียนรู้ของผู้เรียน หรือการเลือกจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ผู้เรียนถนัดหรือสนใจ จะทำให้ผู้เรียนใส่ใจและเข้าใจเนื้อหามากยิ่งขึ้น

คำสำคัญ : กลยุทธ์การสอน, ภาษาอังกฤษพื้นฐาน, แบบการเรียนรู้ของผู้เรียน

Research Title : The study of English language Teaching Strategies
Name of Researcher : Kriangkrai Satjharuthai
Name of Institution : Doctor of Philosophy Program in Educational
Administration, Graduate College of Management
Year of Publication : B. E. 2016

ABSTRACT

The purposes of the study were 1) to study teaching strategies according to students' learning style of ENG111 Everyday English course 2) to study the achievement of the students based on learning strategies of ENG111 Everyday English course by using Pre-test and Post-test as instruments in the study. The sample of this study were students who registered in the ENG111 course for academic year 2016, semester one, in section number 32, 33 and 86 with 67 people (Census).

The descriptive statistics were used for analysis and presentation of the results of the study on students' achievement; they were: frequency, percentage, average, standard deviation and the students' behavior narration from obtaining teaching strategies of the English language course. The results of the study of General English teaching based on the students' learning styles in ENG111 course found that the appropriate teaching strategy must be considered for creating a positive attitude of the students taking the English courses. The strategy was to open their mind positively to acquire the subject content or knowledge from the teacher and classmates. Motivating the students using English language learning strategies helped the students be more concentrated in the class and more understanding of the lesson taught.

Keywords: Teaching Strategy, Fundamental English, Learning Styles

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยเล่มนี้เกิดขึ้นจากความตั้งใจที่จะพัฒนาและแก้ปัญหานักศึกษาที่ไม่ชอบภาษาอังกฤษให้ปรับเปลี่ยนทัศนคติในการเรียนภาษาอังกฤษตามที่นักศึกษาแต่ละบุคคลสนใจ สร้างแรงจูงใจเพื่อให้นักศึกษาสามารถนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ และพร้อมที่จะเป็นพลเมืองที่มีคุณภาพเพื่อพัฒนาประเทศชาติในวันข้างหน้า ทั้งนี้ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ คณบดีคณะศิลปศาสตร์ ผศ.ดร.วราภรณ์ ไทยมา และอาจารย์ในคณะทุกท่านที่ได้ให้โอกาสร่วมสอนและสนับสนุนการสอนเป็นอย่างดี จากนั้นขอขอบพระคุณ ศูนย์ส่งเสริมและพัฒนาการเรียนการสอน ผศ.ดร. สิริรินทร์ สินจินดา วงศ์ อ.รักษพล สนิทยา และนาย กรกช ผกาแก้ว ที่ได้แนะนำและช่วยเหลือจนวิจัยเล่มนี้สำเร็จสมบูรณ์ ขอขอบพระคุณ ท่านคณบดีวิทยาลัยบัณฑิตศึกษาด้านการจัดการ ผศ.ดร. วิจิต อุ๋อัน อาจารย์ และเจ้าหน้าที่วิทยาลัยฯทุกท่านที่เป็นแรงผลักดันในการทำวิจัยเพื่อพัฒนาการสอนของอาจารย์ใหม่ สุดท้ายขอขอบพระคุณ นายวิชัย สัจจะเหตุทัย นางสุขุมมาลย์ สัจจะเหตุทัย และครอบครัว ผู้เป็นกำลังใจ และเป็นแรงผลักดันส่งเสริมให้ผู้วิจัยได้ทำประโยชน์เพื่อสังคมตลอดมา งานวิจัยเล่มนี้ผู้วิจัยหวังว่าจะเป็นประโยชน์ต่อครู อาจารย์ที่จะนำไปเป็นแนวทางในการปรับการเรียนการสอนตามบริบทของแต่ละท่านต่อไป

ผู้วิจัย
มิถุนายน 2559

มหาวิทยาลัยศรีปทุม
SRIPATUM UNIVERSITY

สารบัญ

บทที่		หน้า
1	บทนำ.....	1
	1.1 ที่มาและความสำคัญ.....	1
	1.2 คำถามการวิจัย.....	3
	1.3 วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	3
	1.4 ตัวแปรที่ปรึกษา.....	3
	1.5 ขอบเขตการวิจัย.....	3
	1.6 นิยามศัพท์เฉพาะ.....	3
	1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	4
2	แนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	5
	2.1 แนวคิดเกี่ยวกับกลยุทธ์การเรียนการสอน.....	5
	2.2 แนวคิดเรื่องการจูงใจ.....	9
	2.3 แนวคิดด้านเจตคติ.....	17
	2.4 แนวคิดแบบการเรียนรู้.....	17
	2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	20
3	ระเบียบวิธีวิจัย.....	25
	3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	25
	3.2 เครื่องมือการวิจัย.....	26
	3.3 ข้อสอบ Pre-test.....	
	และ Post-Test ของรายวิชาดังกล่าว.....	29
	3.4 วิธีดำเนินการวิจัย.....	29
	3.5 การวิเคราะห์และนำเสนอผลการศึกษา.....	29
4	ผลการศึกษา.....	30
	ผลการศึกษากลยุทธ์.....	30
	ผลการศึกษาผลสัมฤทธิ์.....	36
5	สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	38
	1. สรุปผลการศึกษา.....	38
	2. อภิปรายผล.....	40

บทที่		หน้า
	3.ข้อเสนอแนะ.....	42
	3.1 ข้อเสนอแนะทั่วไป.....	42
	3.2 ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป.....	42
	บรรณานุกรม.....	43
	ประวัติผู้วิจัย.....	47

มหาวิทยาลัยศรีปทุม
SRIPATUM UNIVERSITY

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญ

ในโลกยุคโลกาภิวัตน์ (Globalization) ซึ่งเป็นยุคของโลกไร้พรมแดน คนทั่วโลกมีการติดต่อสื่อสารกันไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง สื่อกลางที่ถูกนำมาใช้คือ ภาษา โดยเฉพาะภาษาอังกฤษ ซึ่งยอมรับกันว่าเป็นภาษาร่วมที่คนทั่วโลกใช้ติดต่อสื่อสารกัน หลายศตวรรษที่ผ่านมาคนทั่วโลกหันมาใช้ภาษาอังกฤษกันมากขึ้น การพูดโทรศัพท์ระหว่างประเทศร้อยละ 85 ใช้ ภาษาอังกฤษ การสื่อสารระหว่างประเทศทางจดหมาย เทเล็กและเคเบิลราว 3 ใน 4 ใช้ภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ โปรแกรมสอนคอมพิวเตอร์และซอฟต์แวร์เอง เกือบทั้งหมดเป็นภาษาอังกฤษ และ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการใช้อินเทอร์เน็ตซึ่งเป็นการสื่อสารที่สะดวกรวดเร็วและทันสมัยที่สุดใน ปัจจุบัน ก็ใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อกลางในการติดต่อสื่อสาร นอกจากนี้ภาษาอังกฤษ ยังเป็นภาษาธุรกิจระหว่างประเทศ ในบริษัทข้ามชาติ ภาษาอังกฤษเป็นภาษาบริหารที่บริษัทเลือกใช้และภาษาอังกฤษก็ยังเป็นภาษาราชการหรือกึ่ง ราชการในประเทศต่าง ๆ มากมายทั้งในทวีปอเมริกาเหนือ ยุโรป แอฟริกา ออสเตรเลีย เอเชีย 2 แม้กระทั่งในประเทศเพื่อบ้านของไทยอย่าง มาเลเซีย สิงคโปร์ก็ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาราชการร่วมกับภาษาท้องถิ่น

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งในปัจจุบัน เพราะใช้เป็นสื่อกลางในการติดต่อสื่อสารระหว่างประเทศอย่างกว้างขวาง และในอนาคตอันใกล้การเข้าร่วมเป็นสมาชิกประชาคมอาเซียนของประเทศไทยจะทำให้ภาษาอังกฤษมีบทบาทสำคัญมากยิ่งขึ้น แต่จากการสำรวจพบว่า ทักษะการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนและนักศึกษาไทยส่วนใหญ่ในปัจจุบันยังมีคุณภาพอยู่ในเกณฑ์ต่ำจึงจำเป็นต้องปรับปรุงและพัฒนาอย่างเร่งด่วนเพื่อให้สามารถแข่งขันกับนานาชาติประเทศ (ณภัทร วุฒิวงศา, 2557) บริบทการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็น ภาษาต่างประเทศในประเทศไทยอาจกล่าวได้ว่ามี คุณภาพและมาตรฐานที่อยู่ในระดับต่ำ ทั้งนี้เมื่อ เทียบกับประเทศต่างๆ ทั่วโลกหรือแม้แต่ใน ภูมิภาคอาเซียน จากผลการจัดอันดับการศึกษา ของประเทศต่างๆ ทั่วโลกโดยองค์กรระหว่าง ประเทศซึ่งมีชื่อเสียงเป็นที่ยอมรับของทั่วโลกคือ World Economics Forum (WEF) เมื่อปลายเดือน สิงหาคม 2556 ผลปรากฏว่าประเทศไทยถูกจัดให้ อยู่ในอันดับที่ 142 และเมื่อเปรียบเทียบกับ ประเทศสมาชิกประชาคมอาเซียน ประเทศไทย ติดอันดับรั้งท้ายอยู่ในลำดับที่ 8 (ไม่นับรวม สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวและ สาธารณรัฐแห่งสหภาพพม่า) (ทวีศักดิ์ อุ่นจิตติกุล, 2556)

บัณฑิตไทยและกระบวนการผลิตบัณฑิตไทย ที่จะแสดงต่อตลาดแรงงานไทยและทุกภาคส่วนในอาเซียนและทั่วโลกได้ รับทราบ รู้จัก ไว้วางใจ ในคุณภาพบัณฑิตไทยและเชื่อมั่นในกระบวนการการผลิตและสถาบันผู้ผลิต (สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา, 2553) เนื่องจากการศึกษาเป็นเครื่องมือสำคัญในการสร้างโอกาสและพัฒนา สติปัญญา และ กระบวนการเรียนรู้ของคนไทยให้สามารถ “คิดเป็นทำเป็น” เรียนรู้ที่จะพึ่งตนเองและใช้ ประสบการณ์ ศักยภาพ และทักษะความสามารถของตนเองให้เป็นประโยชน์ในการดูแลสุขภาพ กาย สุขภาพใจ และสติปัญญา ตลอดจน

สามารถปฏิบัติภารกิจในสังคมและมีส่วนร่วมในการ พัฒนา และเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน ของประเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพ มีภูมิคุ้มกัน จากกระแสทุนนิยมหรือกระแสโลกาภิวัตน์ อันจะ นำไปสู่ความอยู่ดีมีสุขของสังคมโดยรวม (ปาริชาติ เทพอารักษ์, 2550) คุณภาพทางการศึกษาของ ไทย จำเป็นต้องมีการพัฒนาให้ สามารถรองรับการสร้างคนให้มีทักษะทางความคิด มีความเข้าใจ มี ความสามารถในการอยู่ ร่วมกับสังคมอย่างมีความสุข และมีความรู้ ความสามารถที่จะพัฒนาประเทศ ให้มีความเข้มแข็ง เพียงพอที่จะแข่งขันกับนานาประเทศได้ จึงต้องพิจารณาลักษณะของการเรียนการ สอนในระดับ ต่าง ๆ ว่าได้มีการพัฒนาให้เหมาะสมเพียงใด ซึ่งการจัดการศึกษาในระดับอุดมศึกษา เป็นระดับ การศึกษาที่สำคัญและมีคุณค่าอย่างยิ่ง เนื่องจากเป็นช่วงสุดท้ายเพื่อเตรียมความพร้อมเข้า สู่การ ประกอบอาชีพในฐานะพลเมืองที่มีคุณภาพ (ไชยยศ จิรเมธากร, 2554) ดังนั้น สถาบันอุดมศึกษา ต้องคำนึงถึงการพัฒนาลักษณะของสถาบันอุดมศึกษาให้ทันสมัย ทั้งทาง วิชาการ ที่ต้องผลิตบัณฑิตให้ตรงกับความต้องการของตลาดแรงงาน และตอบสนองต่อความ ต้องการทาง เทคโนโลยีที่สูงขึ้น ให้บัณฑิตมีความเชี่ยวชาญในวิชาชีพ มีความสามารถในการคิด วิเคราะห์เป็น ความสามารถในการทำวิจัยหรือสามารถแก้ไขปัญหาได้มากขึ้น (ชินวรณ์ บุญยเกียรติ, 2553) นอกจากนี้สถาบันอุดมศึกษาต้องคำนึงถึงการมีงานทำของบัณฑิตและ จะต้องสร้างความตระหนัก ร่วมกันถึงอนาคตอันใกล้ เมื่อเกิดประชาคมอาเซียนซึ่งบัณฑิตจะต้อง เผชิญภาวะการแข่งขันในการ ทำงานทำกับบัณฑิตจากประเทศต่างๆ ในภูมิภาคอาเซียน

การศึกษาที่ดีที่สุดสำหรับคนยุคใหม่นั้น ไม่เหมือนการศึกษาเมื่อสิบหรือยี่สิบปีที่แล้ว การศึกษา ที่มีคุณภาพ จะต้องเปลี่ยนรูปแบบการเรียนรู้ของศิษย์ไปอย่างสิ้นเชิง และบทบาทของครูอาจารย์ก็ ต้องเปลี่ยนไปอย่าง สิ้นเชิง ครูที่รักศิษย์ เอาใจใส่ศิษย์แต่ยังใช้วิธีสอนแบบเดิม ๆ จะไม่ใช่ครูที่ทำ ประโยชน์แก่ศิษย์อย่างแท้จริง กล่าวคือ ครูที่มีใจแก่ศิษย์ยังไม่พอ ครูเพื่อศิษย์ต้องเปลี่ยนจุดสนใจหรือ จุดเน้นจากการสอน ไปเป็นเน้นที่การ เรียน (ทั้งของศิษย์และของตนเอง) ต้องเรียนรู้และปรับปรุง รูปแบบการเรียนรู้ที่ตนจัดให้แก่ศิษย์ด้วย ครูเพื่อ ศิษย์ต้องเปลี่ยนบทบาทของตนเองจาก “ครูสอน” (teacher) ไปเป็น “ครูฝึก” (coach) หรือ “ผู้อำนวยความสะดวกในการเรียนรู้” (learning facilitator) และต้องเรียนรู้ทักษะในการทำหน้าที่นี้โดยรวมตัวกันเป็นกลุ่ม เพื่อเรียนรู้ร่วมกันอย่าง เป็นระบบและต่อเนื่องที่เรียกว่า PLC (Professional Learning community) (วิจารณ์ พานิช, 2555, คำนำ)

มหาวิทยาลัยศรีปทุมเป็นสถาบันอุดมศึกษาที่มุ่งเน้นให้มีการเรียนรู้จากตัวจริง ประสบการณ์จริง จึงทำให้มีการเรียนการสอนที่หลากหลายก่อให้เกิดประโยชน์ต่อผู้เรียน โดยเฉพาะ ในด้านภาษาอังกฤษมีผู้สอนจากในและต่างประเทศที่มีความรู้และประสบการณ์ถ่ายทอดองค์ความรู้ ด้านภาษาให้ผู้เรียนได้เกิดกระบวนการเรียนรู้ร่วมกัน เพื่อจะได้นำสิ่งที่ได้เรียนไปใช้เมื่อจบหลักสูตร โดยหากผู้เรียนมีความรู้ ความเข้าใจ และมีทัศนคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษแล้วก็จะทำให้ได้รับโอกาสดีๆ ในการสมัครงานต่อไป จากปัญหาและความสำคัญจากที่กล่าวมาข้างต้น ในฐานะที่ผู้วิจัยได้สอน ภาษาอังกฤษพื้นฐานในระดับปริญญาตรี จึงมีความต้องการที่จะศึกษา กลยุทธ์การสอนภาษาอังกฤษ พื้นฐานโดยใช้แบบการเรียนรู้ของผู้เรียน เพื่อจะได้นำผลจากงานวิจัยมาปรับใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อไป

1.2 คำถามการวิจัย

- 1) กลยุทธ์การสอนตามแบบการเรียนรู้ของผู้เรียนรายวิชา Eng111 ควรเป็นแบบใด
- 2) กลยุทธ์การสอนตามแบบการเรียนรู้ทำให้ผลสัมฤทธิ์ของนักศึกษาดีขึ้นหรือไม่

1.3 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

- 1) เพื่อศึกษากลยุทธ์ตามแบบการเรียนรู้รายวิชาภาษาอังกฤษ
- 2) เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ของนักศึกษาที่ได้รับการสอนตามกลยุทธ์การสอนตามแบบการเรียนรู้

1.4 ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรต้น คือ กลยุทธ์การสอน โดยใช้การสร้างทัศนคติที่ดี การสร้างแรงจูงใจ และแบบการเรียนรู้ของ Haynes (2009) โดย เลือกใช้ลักษณะผู้เรียนที่เรียนรู้จากการฟัง ลักษณะผู้เรียนที่เรียนรู้จากการดู และลักษณะผู้เรียนที่เรียนรู้จากการสัมผัส

ตัวแปรตาม คือ ผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียน ซึ่งวัดจากคะแนนสอบปลายภาค และเกรดในรายวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษา

1.5 ขอบเขตการวิจัย

ประชากร คือ นักศึกษาที่ลงทะเบียนในรายวิชา ENG 111 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 67 คน

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาที่ลงทะเบียนในรายวิชา ENG 111 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 67 คน ประกอบด้วย Sec 32, Sec 33 จำนวน 37 คน เลือกใช้ลักษณะผู้เรียนที่เรียนรู้จากการฟังและการสัมผัส และ Sec 86 จำนวน 30 คน เลือกใช้ลักษณะผู้เรียนที่เรียนรู้จากการดูและการสัมผัส

เนื้อหาการวิจัย ศึกษากลยุทธ์การสอนภาษาอังกฤษพื้นฐานโดยใช้แบบการเรียนรู้ของผู้เรียน ENG 111 ปีการศึกษา 2559 ประกอบด้วย ครั้งที่ 12 – 15 คือ

- 1) ครั้งที่ 12 เรื่อง Shopping
- 2) ครั้งที่ 13 เรื่อง A wide world
- 3) ครั้งที่ 14 เรื่อง Busy lives
- 4) ครั้งที่ 15 เรื่อง นิทรรศการ

ระยะเวลาในการวิจัย 6 เดือน ตั้งแต่ ตุลาคม พ.ศ. 2559 ถึง มีนาคม .พ.ศ.2560

1.6 นิยามศัพท์เฉพาะ

กลยุทธ์การสอน หมายถึง วิธีการสอนที่ใช้เทคนิคการสอนแบบผสมผสาน โดยนำการสร้างแรงจูงใจ การเสริมแนวคิดด้านเจตคติที่ดี ร่วมกับใช้แนวคิดแบบการเรียนรู้ของผู้เรียนเข้าด้วยกัน

การสร้างแรงจูงใจ (Motivation) หมายถึง การเสริมแรงจูงใจทางบวกโดยการให้รางวัล เช่น ชม ค่ะแนเป็นพิเศษ การให้นักศึกษาดำเนินเป้าหมายให้ชัดเจน

แนวคิดด้านเจตคติ (Positive Attitude) หมายถึง การที่อาจารย์มีปฏิสัมพันธ์ที่ดี มีกิจกรรมการเรียนรู้ที่สนุกสนานน่าสนใจและสัมพันธ์กับชีวิตประจำวันของผู้เรียน การเข้าชั้นเรียนแล้วมีรอยยิ้มและความสุข

แนวคิดแบบการเรียนรู้ (Learning Style) หมายถึง อาจารย์ต้องศึกษาแบบการเรียนรู้ของผู้เรียนและหาทางให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ในแบบของตน เพื่อให้การเรียนรู้เป็นเรื่องง่ายและได้ผลมากขึ้น โดย Haynes (2009) ได้รายงานว่ามี 2 ประเภท คือ

ลักษณะผู้เรียนที่เรียนรู้ได้ดีจากการฟัง (Auditory Learners) หมายถึง ผู้เรียนเรียนรู้ได้ดีจากการฟัง และสามารถจดจำสิ่งที่ฟังได้ ผู้เรียนประเภทนี้จะสนุกกับการพูดคุย สัมภาษณ์ การอ่านออกเสียง สำหรับกิจกรรมการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับผู้เรียนกลุ่มนี้ ได้แก่ Interviewing, Debating, Participating on a Panel, Giving Oral Reports, Participating in Oral Discussions of Written Material

ลักษณะผู้เรียนที่เรียนรู้ได้ดีจากการดู (Visual Learners) หมายถึง ผู้เรียนเรียนรู้ได้ดีจากการดู และสามารถจำสิ่งที่ดูได้ ผู้เรียนประเภทนี้จะชอบการอ่านในใจ และการสังเกต กิจกรรมการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับผู้เรียนกลุ่มนี้ ได้แก่ Computer Graphics, Maps, Graphs, Charts, Cartoons, Posters, Diagrams, Graphic Organizers and Text with a lot of Pictures

ลักษณะผู้เรียนที่เรียนรู้ได้ดีจากการสัมผัส (Tactile Learners) หมายถึง ผู้เรียนเรียนรู้ได้ดีจากการสัมผัส พวกเขาจะเข้าใจในสิ่งที่ตนได้ลงมือเขียน และเรียนรู้ได้ดีจากการลงมือทำ กิจกรรมการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับผู้เรียนกลุ่มนี้ ได้แก่ Drawing, Playing Board Game, Making Dioramas, Making Models, Following Instructions to make Something การสอนอ่านกับผู้เรียนกลุ่มนี้เหมาะที่จะใช้ "The Language Experience Approach (LEA)" และ "The Whole Language Approaches"

1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

- 1) ได้กลยุทธ์การสอนตามแบบการเรียนรู้รายวิชาภาษาอังกฤษ
 - 2) ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ที่สูงขึ้นหลังการใช้กลยุทธ์การสอนตามแบบการเรียนรู้
 - 3) ผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษและส่งผลต่อทัศนคติที่ดีในรายวิชาภาษาอังกฤษ
- ขั้นสูงขึ้นไป

บทที่ 2

แนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยเกี่ยวข้อง

แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

1. แนวคิดเกี่ยวกับกลยุทธ์การเรียนการสอน
2. แนวคิดเรื่องการจูงใจ (Motivation)
 - 2.1 ทฤษฎีความต้องการ (Need Theories)
 - 2.2 ทฤษฎีกระบวนการจูงใจ (Process Motivation Theory)
 - 2.3 ทฤษฎีการเสริมแรง (Reinforcement Theory)
3. แนวคิดด้านเจตคติ (Positive Attitude)
4. แนวคิดแบบการเรียนรู้ (Learning Style)
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. แนวคิดเกี่ยวกับกลยุทธ์การเรียนการสอน

1.1 ความหมายของการเรียนการสอน อนงค์ศิริ วิชาลัย (2553) ได้ให้ความหมายของคำว่าสอน หมายถึง กระบวนการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนและผู้เรียน เพื่อทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมตามที่คาดหวัง จากไม่รู้เป็นผู้มีความรู้ มีความเข้าใจ จากที่ทำได้หรือทำไม่เป็น เป็นผู้ทำได้ทำเป็น โดยแบ่งเป็น 3 ลักษณะ คือ

- 1) เป็นการเปลี่ยนแปลงตามธรรมชาติที่คนทุกคนศึกษาเรียนรู้ได้จากธรรมชาติสิ่งแวดล้อม
- 2) เป็นการเปลี่ยนแปลงโดยมีผู้วางเงื่อนไข เจตนาถ่ายทอดแต่ยังไม่เป็นระบบ เช่น พ่อ แม่ ปู่ย่า ตายาย สอนอาชีพให้ลูกหลาน หรืออบรมสั่งสอนความประพฤติ
- 3) เป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมโดยมีผู้วางเงื่อนไขให้เกิดอย่างเป็นระบบแบบแผนชัดเจน โดยกำหนดหลักสูตร เนื้อหาสาระ กิจกรรม การวัดผลและประเมินผล เช่น การสอนในโรงเรียน เป็นต้น

ทิสนา แคมมณี (2555) ได้กล่าวว่า การสอนเป็นพฤติกรรมทางธรรมชาติของมนุษย์ในการที่จะช่วยเหลือกันและกันในการเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ รอบตัวเพื่อประโยชน์ในการดำรงชีวิต ในยุคแรก ๆ การสอนมีลักษณะของการถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความเชื่อ ทักษะและเจตคติ ในยุคนั้นเชื่อว่าความสามารถที่สอนผู้อื่นได้เป็นความสามารถ พิเศษเฉพาะที่บางคนมี เป็นสิ่งที่ติดตัวมาแต่กำเนิด ไม่สามารถฝึกฝนกันได้ การสอนในช่วงนี้จึงมีลักษณะเป็นศิลป์มากกว่าศาสตร์ คำศัพท์ที่ใช้ในช่วงนี้ ได้แก่

- 1) การครอบงำ (indoctrination) ใช้ในความหมายที่เป็นการใช้อิทธิพลในการดำเนินการโดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียนละทิ้งความคิด ความเชื่อเดิม
- การปลูกฝัง (inculcation) ใช้ในความหมายที่เป็นการพร่ำสอนความคิดความเชื่อด้วย วิธีการชักจูงโน้มน้าวให้ผู้เรียนคล้อยตาม การสอน (teaching) เป็นการดำเนินการสอนในลักษณะที่เป็นทางการในเรื่องอื่น ๆ นอกเหนือจาก ลัทธิความเชื่อ เช่น ในเรื่องของอาชีพ การสอนเป็นการถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความเชื่อ ทักษะและ เจตคติ โดยเน้นหนักที่บทบาทของผู้สอน และความสัมพันธ์ของผู้สอนกับผู้เรียน หรือ “ครูกับศิษย์” การถ่ายทอดโดยครู เรียกว่าเป็น “การสั่งสอน” หรือ “การสอน” และในยุคที่การสอนเป็นทั้งศาสตร์และศิลป์ ความหมาย “การสอน” แตกต่างกันในรายละเอียด ดังนี้ (ทิส

นา แชมมณี, 2555) การศึกษา (education) เป็นคำที่ใช้ในวงกว้าง หมายถึง ประสบการณ์การเรียนรู้ที่ไม่เจาะจง ส่วนใหญ่ไม่ได้มีการวางแผน เกิดขึ้นอย่างไม่เป็นทางการ การฝึกอบรม (training) หมายถึง ประสบการณ์การเรียนรู้ที่มีโครงสร้างเฉพาะเพื่อพัฒนา ทักษะเฉพาะซึ่งสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้ทันที เช่น การฝึกอบรมทักษะวิชาชีพต่าง ๆ การติวหรือกวดวิชา (tutoring) หมายถึง การสอนซ่อมเสริมเพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ ความเข้าใจ ในจุดที่เป็นปัญหาหรือเป็นความต้องการของผู้เรียน ซึ่งมักเป็นการสอนแบบกลุ่มเล็กหรือตัวต่อตัวเพื่อให้ ได้ผลต่อผู้เรียนสูงสุด การชี้แนะ (coaching) หมายถึง การสอนเป็นรายบุคคลโดยผู้สอนทำหน้าที่สาธิตและกำกับ การปฏิบัติของผู้เรียน ให้คำชี้แนะเพื่อปรับปรุงแก้ไขการปฏิบัติของผู้เรียนจนผู้เรียนประสบความสำเร็จ มักนิยมใช้ในวงการที่เน้นลักษณะงานที่เป็นการเคลื่อนไหวร่างกาย เช่น วงการกีฬา เป็นต้น การนิเทศ (supervising) ใช้ในความหมายเกี่ยวกับการชี้แนะ มักนิยมใช้ในวงวิชาชีพ เช่น ในวงการศึกษามีศึกษานิเทศก์ทำหน้าที่ในการนิเทศการศึกษา ในวงการธุรกิจมีบุคลากรทำหน้าที่นิเทศ การปฏิบัติงาน เป็นต้น การสอนทางไกล (distance learning) เป็นการสอนที่ผู้เรียนและผู้สอนไม่จำเป็นต้องอยู่ที่เดียวกัน ผู้เรียนจำนวนมากไม่ว่าจะอยู่ที่ใดสามารถจะเรียนรู้จากครูผู้สอนคนเดียวกันได้ในเวลาเดียวกัน โดยอาศัยสื่ออิเล็กทรอนิกส์ต่าง ๆ เช่น โทรทัศน์ วิทยุทัศน์ คอมพิวเตอร์เป็นเครื่องมือในการรับรู้ข้อมูล ข่าวสาร การสอนแบบไม่มีครู (instruction without teacher) เป็นการเรียนรู้ด้วยตนเองโดยใช้โปรแกรม สำเร็จรูป (programmed instruction) ที่มีผู้จัดทำไว้เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง โปรแกรมสำเร็จรูปนี้มีทั้งที่อยู่ในรูปของสื่อสิ่งพิมพ์ ตำรา เอกสารหรือแผ่นดิสก์ที่ใช้กับเครื่องคอมพิวเตอร์ ที่เรียกว่า “คอมพิวเตอร์ช่วยสอน” (computer-assisted instruction หรือ CAI) ซึ่งการเรียนรู้ในลักษณะนี้ จะมีบทบาทมากขึ้นในอนาคต การสร้างความรู้โดยผู้เรียน (construction) เป็นการเรียนรู้ที่ผู้เรียนเป็นผู้สร้างความรู้ซึ่งมี พื้นฐานจากแนวคิดการเรียนรู้ที่เปลี่ยนบทบาทของครูจากผู้ดำเนินการเรียนการสอนมาเป็นผู้อำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ของผู้เรียน และเน้นบทบาทของผู้เรียนเป็นผู้กระทำ (acting on) เพื่อสร้าง ความรู้ความเข้าใจ ประสบการณ์ เหตุการณ์หรือสิ่งต่าง ๆ ในสังคมและสิ่งแวดล้อมรอบตัวที่ได้ประสบ ด้วยกระบวนการทางปัญญาและกระบวนการทางสังคม ไม่ใช่การรับเข้ามา (taking in) จากการที่ครูเป็น ผู้ถ่ายทอด

Good (1973) ได้ให้ความหมายของคำว่า การเรียนการสอน หมายถึง วิธีการที่ครูถ่ายทอดความรู้ อบรมนักเรียน ให้มีความรู้ ความคิด เจตคติและทักษะดังที่จุดประสงค์การศึกษาได้ระบุไว้

อนงค์ศิริ วิชาลัย (2553) ได้ให้ความหมายของคำว่า การเรียนการสอน หมายถึง กิจกรรมที่ผู้สอนและผู้เรียนร่วมมือกันดำเนินกิจกรรมเพื่อให้ผู้เรียนเกิดความรู้ ทักษะเจตคติ โดยมีการวางแผนการจัดกิจกรรมเป็นลำดับขั้นตอน

สรุปได้ว่า การเรียนการสอนหมายถึง กิจกรรมหรือวิธีการที่ผู้สอนได้ออกแบบให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ เพื่อให้ผู้เรียนได้ ความรู้ ทักษะและเจตคติ ตามที่ได้ระบุไว้

1.2 การเรียนรู้ภาษาและกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษา

กลยุทธ์การเรียนรู้มีความสำคัญต่อผู้เรียน เพราะกลยุทธ์การเรียนรู้เป็นการรวมทักษะการเรียนรู้ การคิด และการแก้ปัญหาเข้าด้วยกัน นอกจากนี้กลยุทธ์การเรียนรู้เป็นความคิดหรือพฤติกรรมพิเศษที่แต่ละบุคคลใช้เพื่อช่วยให้เข้าใจ เรียนรู้ หรือเก็บข้อมูลใหม่ไว้ (Wenden, 1987; Cohen, 1990; O'Malley & Chamot, 1990; Oxford, 1990; Ellis, 1994) การเรียนรู้ภาษาเป็นส่วนหนึ่งของการเรียนรู้และผู้เรียนจำเป็นต้องมีกลยุทธ์จึงจะประสบความสำเร็จในการเรียนและการสื่อสาร การเรียนรู้ภาษาเป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนทำเพื่อช่วยในการได้รับภาษา (acquisition) เก็บข้อมูล (storage) และ นำข้อมูลออกมาใช้ (retrieve) (Rigney, 1978) “การเรียนรู้ภาษาเป็นเทคนิค แนวทาง หรือการกระทำที่ผู้เรียนตั้งใจทำเพื่อช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ภาษา สามารถเรียกข้อมูลทางภาษาศาสตร์และเนื้อหามาใช้ได้เมื่อต้องการ” (Chamot, 1987, p. 71) Griffiths (2003) และ Vann and Abraham (1990) ให้คำจำกัดความ กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาว่าเป็นพฤติกรรมที่ผู้เรียนใช้ในการเรียนรู้ภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ ส่วน Grainger (1997), Green and Oxford (1995), Griffiths (2003), Oxford (1989b), Oxford (1990) และ Oxford and Crookall (1989) กล่าวว่า กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาเป็นพฤติกรรม การกระทำ ขั้นตอน หรือ เทคนิค ที่เฉพาะเจาะจงของผู้เรียนที่จะทำให้การเรียนรู้ภาษาใหม่ประสบความสำเร็จ ยิ่งไปกว่านั้น ผู้เรียนใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาอย่างตั้งใจและรู้ตัวว่าต้องใช้เพื่อให้เข้าใจภาษาและสื่อสารได้ (Grainger, 1997; Green and Oxford, 1995; Griffiths, 2003; and Oxford, 1990) จะเห็นว่ากลยุทธ์การเรียนรู้ภาษามีผลต่อการเรียนรู้

1.2.1 กลยุทธ์การเรียนรู้มีอิทธิพลต่อความสามารถในการเรียนรู้

กลยุทธ์การเรียนรู้มีอิทธิพลต่อความสามารถในการเรียนรู้ ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าผลลัพธ์ที่ได้จากการเรียนรู้เป็นผลมาจากการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ที่แตกต่างกัน (O'Malley, Chamot, Stewner-Manzanares, Kupper & Russo, 1985; Ehrman & Oxford, 1989; Oxford & Nyikos, 1989; Mingyuan, 2001) เมื่อผู้เรียนเรียนรู้ภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ ผู้เรียนจะเรียนรู้ได้แตกต่างกันมีความสามารถแตกต่างกัน เนื่องจากการเรียนรู้ภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศขึ้นกับองค์ประกอบหลายอย่าง เช่น แรงจูงใจ ทักษะ บุคลิกลักษณะทางจิตวิทยา ตัวแปรทางอารมณ์ รูปแบบการเรียนรู้ และผู้สอน เมื่อเปรียบเทียบองค์ประกอบดังกล่าวกันแล้ว กลยุทธ์การเรียนรู้มีความสำคัญมากที่สุดในการเรียนการสอนภาษา (Bremner, 1999; Ehrman & Oxford, 1988; Grainger, 1997; Green & Oxford, 1995; Oxford & Nyikos, 1989; Yang, 2005) แม้ผู้เรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศจะเรียนในสถานการณ์หรือสิ่งแวดล้อมเดียวกัน ใช้เอกสารการสอนเหมือนกัน และมีผู้สอนคนเดียวกัน แต่ผู้เรียนจะมีความแตกต่างกันในการเรียนรู้ทั้งนี้เพราะใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาต่างกัน

สรุป กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษา หมายถึงวิธีการต่างๆที่ผู้เรียนเลือกที่จะนำมาใช้ในขณะเรียนภาษาหรือใช้ภาษาใหม่เพื่อให้มีความเข้าใจในภาษา สามารถสื่อสารได้ดีมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

1.3 กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาของ Oxford

Oxford (1990) แบ่งกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาออกเป็นกลุ่ม 2 กลุ่มใหญ่ และ 6 กลุ่มย่อย กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาของ Oxford ได้รับความนิยมนมากกว่ากลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาของ Chamot

และ Kupper (1989) และ Rubin (1987) รายละเอียดของกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาของ Oxford มีดังต่อไปนี้

1.3.1 กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาโดยตรง

1) กลยุทธ์การจำ ผู้เรียนใช้สำหรับเก็บและเรียกข้อมูลใหม่มาใช้ กลยุทธ์การจำช่วยผู้เรียนเก็บข้อมูลที่สำคัญและเป็นข้อมูลใหม่ที่ผู้เรียนได้ยินหรือได้อ่านมาและเรียกข้อมูลใหม่มาใช้เมื่อจำเป็นในการสื่อสารหรือเพื่อความเข้าใจ กลยุทธ์การจำแบ่งเป็นกลุ่มย่อยดังนี้ สร้างความเชื่อมโยงในใจ (creating mental linkages), ประยุกต์ใช้ภาพหรือเสียง (applying images and sounds), ทบทวน (reviewing well), และ ใช้กิริยาท่าทาง (employing action)

2) กลยุทธ์ปริชาน ทำให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจและใช้ภาษาใหม่รวมทั้งเชื่อมโยงข้อมูลใหม่และข้อมูลเก่าหรือข้อมูลที่มีอยู่แล้ว กลยุทธ์ปริชาน ประกอบด้วย การฝึกฝน (practicing), การรับและการส่งข้อมูล (receiving and sending messages), การวิเคราะห์และการให้เหตุผล (analyzing and reasoning), และ การสร้างโครงสร้างสำหรับนำเข้าข้อมูลและผลที่ได้รับ (creating structure for input and output)

3) กลยุทธ์การชดเชย ช่วยให้ผู้เรียนใช้ภาษาใหม่ได้ทั้งๆที่ผู้เรียนไม่มีความรู้ในภาษาใหม่มาก กลยุทธ์การชดเชยช่วยให้ผู้เรียนเอาชนะความจำกัดของทักษะการใช้ภาษาทั้ง 4 ของตน กลยุทธ์การชดเชยประกอบด้วย การเดาอย่างชาญฉลาดในขณะที่กำลังฟังหรืออ่าน และ การเอาชนะความจำกัดของทักษะการพูดและการเขียน

1.3.2 กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาโดยอ้อม

1) กลยุทธ์อภิปริชาน เป็นเทคนิคของการเรียบเรียง ตั้งสมมติและประเมินการเรียนรู้ของผู้เรียนเอง กลยุทธ์อภิปริชานทำให้ผู้เรียนควบคุมวงความรู้ของตนเอง กลยุทธ์อภิปริชานนี้แบ่งเป็น 3 กลุ่มย่อย คือ การมุ่งไปที่การเรียนรู้ (centering learning), การจัดการและการวางแผนการเรียนรู้ (arranging and planning learning), และ การประเมินการเรียนรู้ (evaluating learning)

2) กลยุทธ์ทางอารมณ์ ช่วยผู้เรียนปรับอารมณ์ แรงจูงใจ และทัศนคติ กลยุทธ์ทางอารมณ์หมายถึง มีความรักในภาษาที่เรียน (affection) มีอารมณ์อยากเรียนภาษา (emotions), มีทัศนคติที่ดีในการเรียนภาษา (attitudes), มีแรงจูงใจในการเรียนภาษา (motivations), และ เห็นคุณค่าในการเรียนภาษา (values) กลยุทธ์ทางอารมณ์ประกอบด้วย การลดความกังวลในการเรียนหรือการใช้ภาษา (lowering anxiety), การกระตุ้นสนับสนุนตนเองในการเรียนหรือการใช้ภาษา (encouraging oneself), และ การรับทราบถึงอารมณ์ของคู่สนทนา (taking one's emotional temperature)

3) กลยุทธ์ทางสังคม ช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้เกี่ยวกับการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นเพื่อช่วยในการเรียนรู้ภาษา กลยุทธ์ทางสังคมนี้แบ่งเป็น 3 กลุ่มย่อย คือ การถามคำถาม (asking questions), การร่วมมือกับผู้อื่น (cooperating with others), และ การให้ความสำคัญกับผู้อื่น (empathizing with others)

2. แนวคิดเรื่องการจูงใจ (Motivation)

2.1 ความหมายของแรงจูงใจ และการจูงใจ

2.1.1 แรงจูงใจ (Motive) แรงจูงใจ (Motive) เป็นคำที่ได้ความหมายมาจากคำภาษาละตินที่ว่า movere ซึ่ง หมายถึง "เคลื่อนไหว (move) " ดังนั้น คำว่าแรงจูงใจจึงมีความหมายไว้ต่างๆ กันดังนี้ Walters (1978) ระบุว่า แรงจูงใจ หมายถึง บางสิ่งบางอย่างที่อยู่ภายในตัวของบุคคลที่มีผลทำให้บุคคลต้องกระทำ หรือเคลื่อนไหว หรือมีพฤติกรรมในลักษณะที่มี เป้าหมาย หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ แรงจูงใจเป็นเหตุผลของการกระทำนั้นเอง นอกจากนี้ Loundon and Bitta (1988) กล่าวถึง แรงจูงใจ หมายถึง สภาวะที่อยู่ภายในตัวที่เป็น พลัง ทำให้ร่างกายมีการเคลื่อนไหว ไปในทิศทางที่มีเป้าหมาย ที่ได้เลือกไว้แล้ว ซึ่งมักจะเป็นเป้าหมายที่มี อยู่ณาสภาวะสิ่งแวดล้อม สอดคล้องกับ สกนธ์ ภู่งามดี (2558) กล่าวว่าแรงจูงใจจะเกี่ยวข้องกับองค์ประกอบที่สำคัญ 2 ประการ คือ 1 เป็นกลไกที่ไปกระตุ้นพลังของร่างกายให้เกิดการกระทำ และ 2 เป็นแรงขับที่ทำให้ ร่างกายเกิดพลังและกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งอย่างมีทิศทาง

2.1.2 การจูงใจ (Motivation) การจูงใจ เป็นเงื่อนไขของการได้รับการกระตุ้นโดยมีการให้ความหมายไว้ ดังนี้ Schiffman and Kanuk (1991) ระบุว่า การจูงใจ หมายถึง แรงขับซึ่งเคลื่อนที่อยู่ภายในตัวบุคคลและกระตุ้นให้บุคคลมีการกระทำเกิดขึ้นในลำดับต่อมา Woolfolk (1995) ระบุว่า การจูงใจ เป็นภาวะภายในของบุคคล ที่ถูกกระตุ้นให้เกิด พฤติกรรมอย่างมีทิศทางและต่อเนื่อง ในขณะที่ Domjan (1996) ให้ความเห็นว่า การจูงใจ 8 เป็นภาวะในการเพิ่มพฤติกรรม การกระทำ หรือกิจกรรมของบุคคล โดยบุคคลจงใจกระทำพฤติกรรมนั้น เพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่ต้องการ สอดคล้องกับ สกนธ์ ภู่งามดี (2558) กล่าวไว้ว่าโดยทั่วไปผลการปฏิบัติงานของบุคคลถูกกำหนดโดยแรงจูงใจ ความสามารถ และสภาพแวดล้อมของงาน ถ้าบุคคลขาดความสามารถ ผู้บริหารจะแก้ปัญหาโดยจัดการฝึกอบรมให้แก่ บุคคลนั้น หรือหากสภาพแวดล้อมของงานไม่เหมาะสม ผู้บริหารจะแก้ปัญหาโดยการปรับปรุงสภาพ ดังกล่าวให้ดีขึ้นได้ อย่างไรก็ตาม แรงจูงใจ เป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยส่งเสริมปัจจัยด้านความสามารถ และ ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อม ด้วยเช่นกัน หากบุคคลมีความสามารถที่จำเป็นสำหรับหน่วยงาน รวมทั้งได้รับ การสนับสนุนด้วยสภาพแวดล้อมที่ดี และถูกจูงใจอย่างเพียงพอแล้ว ก็เป็นโอกาสดีที่จะเกิดผลการ ปฏิบัติงานที่สูงตามเป้าหมายด้วยเช่นกัน โดยเมื่อผนวกทั้ง 3 ปัจจัย จะทำให้เกิด “ผลการปฏิบัติงาน” ที่ สมบูรณ์มากขึ้น

$$\text{ผลการปฏิบัติงาน} = \text{ความสามารถ} \times \text{สภาพแวดล้อม} \times \text{แรงจูงใจ}$$

ทั้งนี้ “แรงจูงใจ” จะเกิดขึ้นได้ ต้องอาศัย “การจูงใจ” อันหมายถึงวิธีการใช้ “ปัจจัยอย่างใด อย่างหนึ่ง” ไปกระตุ้นให้บุคคลหนึ่งๆ เกิดการกระทำที่ต้องการ

2.2 กระบวนการจูงใจ (Motivation Process)

Elliot, and Covington (2001) ได้สังเคราะห์ปัจจัยต่างๆ ที่ ทำให้เกิดกระบวนการจูงใจโดยสรุปได้ว่า กระบวนการจูงใจ เริ่มต้นด้วย (1) การรับรู้ความต้องการ ซึ่ง เป็นการรับรู้การเสียสมดุล หรือการขาดแคลนในสิ่งที่ต้องการ (2) การเลือกแนวทางที่สนองความต้องการ เป็นการหาวิธีการที่จะตอบสนองความต้องการนั้น (3) การกระทำเพื่อไปสู่เป้าหมาย เป็น พฤติกรรมหรือการ

กระทำที่มีเป้าหมาย ซึ่งเป้าหมายดังกล่าว ที่มักจะเรียกว่า “รางวัลหรือผลตอบแทน” ของการกระทำ หรือพฤติกรรมนั้นๆ และหากการกระทำใดที่ได้รางวัลหรือได้ผลตอบแทนที่สนองความ ต้องการ บุคคลจะกระทำอย่างนั้นซ้ำอีก และ (4) การประเมินผลตอบแทน โดยบุคคลนั้นจะประเมินใน ลักษณะพอใจหรือไม่พอใจผลตอบแทนที่ได้ ดังนั้น ผลตอบแทนจึงเป็นกลไก ที่ช่วยให้บุคคลทำการ ประเมินผลดีผลเสียและตัดสินใจแสดงพฤติกรรมหรือเกิดการกระทำซ้ำได้ต่อไปในอนาคต ในปัจจุบัน มีทฤษฎีที่ใช้เพื่อการศึกษาแรงจูงใจหลายทฤษฎี โดยแบ่งได้เป็น 3 กลุ่มหลัก คือ ทฤษฎีความต้องการ (Need Theory) ทฤษฎีกระบวนการ (Process Theory) และทฤษฎีการเสริมแรง (Reinforcement Theory) สาระสำคัญของทฤษฎี 3 กลุ่ม มีดังนี้

2.2.1 ทฤษฎีความต้องการ (Need Theories)

2.2.1.1 ทฤษฎีสองปัจจัยของเฮิร์ซเบิร์ก (Two - Factor Theory)

การพัฒนาทฤษฎีการจูงใจเป็นที่นิยมแพร่หลายทั้งในงานวิชาการด้านมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์ ทั้งนี้ นิยพรธณ วรณศิริ (2540: 34) ระบุว่า เฮิร์ซเบิร์ก (Herzberg) ได้พัฒนา ทฤษฎีการจูงใจที่ เรียกว่า ทฤษฎีสองปัจจัยของเฮิร์ซเบิร์ก (Herzberg's Two - Factor Theory) โดย แบ่งเป็นปัจจัย อนามัยและปัจจัยจูงใจ ดังนี้

ปัจจัยอนามัย (hygiene factors) ได้แก่ สภาพแวดล้อมของการทำงาน และวิธีการ บังคับบัญชาของหัวหน้างาน ถ้าหากไม่เหมาะสมหรือบกพร่อง จะทำให้บุคคลรู้สึกไม่พอใจ ในงาน อย่างไร ก็ตาม แม้วามีสภาพแวดล้อมของการทำงานและวิธีการบังคับบัญชาของหัวหน้างาน จะเพียงพอ สมบูรณ์ แต่ยังคงเป็นสาเหตุให้คนงานไม่เกิดความพอใจในงานแต่ยังคงปฏิบัติงานอยู่ เพราะเป็นปัจจัยที่ ป้องกันไม่ให้เกิดความไม่พอใจในงานเท่านั้น ไม่ใช่ปัจจัยที่จะส่งเสริมให้คน ทำงานโดยมี ประสิทธิภาพหรือผลผลิตมากขึ้น ตัวอย่างปัจจัยเหล่านี้ ได้แก่ นโยบายของหน่วยงาน สภาพแวดล้อมการ ทำงาน ความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนร่วมงาน รูปแบบการบริหารงาน เงินเดือน สวัสดิการต่าง ๆ ความ มั่นคง ความปลอดภัย เป็นต้น

ปัจจัยจูงใจ (motivation factors) ได้แก่ ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหา ของงาน และทำให้ผู้ปฏิบัติงานหรือคนงานมีความพอใจในงาน ใช้ความพยายามและความสามารถ ท่วมเทในการ ทำงานมากขึ้น เช่น ความสำเร็จ การได้รับการยกย่อง ได้รับผิตชอบในงาน ลักษณะงาน ที่ท้าทายและ เหมาะสมกับระดับความสามารถ การมีโอกาสก้าวหน้าและพัฒนาตนเองให้สูงขึ้น เป็นต้น

ทฤษฎีสองปัจจัยของเฮิร์ซเบิร์ก (Two - Factor Theory) กำหนดแนวทางการสร้างแรงจูงใจแก่ผู้ปฏิบัติงานไว้ 2 ขั้นตอน คือ ขั้นตอนแรก การใช้ปัจจัยอนามัย (hygiene factors) โดย หัวหน้างานหรือผู้บริหารต้องตรวจสอบให้มั่นใจว่าปัจจัยอนามัย (hygiene factors) ไม่ขาดแคลนหรือ บกพร่อง เช่น ระดับเงินค่าจ้างเหมาะสม งานมีความมั่นคง สภาพแวดล้อมปลอดภัย และอื่น ๆ จนแน่ใจ ว่าความรู้สึกไม่พอใจจะไม่เกิดขึ้นในกลุ่มผู้ปฏิบัติงาน ขั้นตอนที่สอง คือ การใช้ ปัจจัยจูงใจ (motivation factors) โดยให้ออกาสกลุ่มผู้ปฏิบัติงานให้ได้รับปัจจัยจูงใจ เช่น การได้รับการยกย่องในความสำเร็จและ ผลการปฏิบัติงาน มอบความรับผิดชอบตามสัดส่วน ให้ออกาสกลุ่ม ผู้ปฏิบัติงานได้ใช้ความสามารถในงาน สำคัญ ซึ่งอาจต้องมีการออกแบบการทำงานให้เหมาะสมด้วย ทั้งนี้ การตอบสนองด้วยปัจจัยอนามัย (hygiene factors) ก่อน จะทำให้เกิดความรู้สึกเป็นกลาง ไม่มี

ความไม่พอใจ แล้วใช้ปัจจัยจูงใจ (motivation factors) เพื่อสร้างความพอใจ ซึ่งจะส่งผลให้ ผู้ปฏิบัติงานทุ่มเทในการทำงานอย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น

2.2.1.2 ทฤษฎีลำดับความต้องการของมาสโลว์ (Maslow's Need Hierarchy Theory) นอกจากทฤษฎีสองปัจจัยของเฮิร์ซเบิร์ก (Two - Factor Theory) ดังกล่าวข้างต้น นั้น ยังมีอีกทฤษฎีหนึ่งที่กล่าวถึงความต้องการของมนุษย์ นั่นคือ ทฤษฎีลำดับความต้องการของมาสโลว์ (Maslow's Need Hierarchy Theory) ดังที่ เวส (West, 1997: 47 อ้างถึงใน สกนธ์ ภูงามดี, 2545: 15) ระบุว่า ทฤษฎีลำดับความต้องการของมาสโลว์ (Maslow's Need Hierarchy Theory) เกี่ยวข้อง กับความต้องการพื้นฐานของมนุษย์ (basic needs of human) ซึ่งมาสโลว์ ได้ศึกษาแนวคิดที่สำคัญ หลายแนวคิด แต่แนวคิดที่เป็นที่รู้จักและสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในศาสตร์ต่างๆ ได้ คือ แนวคิดทฤษฎี ลำดับขั้นของความต้องการของมนุษย์ ซึ่งประกอบด้วย 5 ลำดับขั้น โดยมาสโลว์มีแนวคิดว่า พฤติกรรม ของมนุษย์จะถูกเร้าให้กระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งจากกลุ่มความต้องการ 2 ประเภท คือ ความต้องการพื้นฐาน เพื่อการอยู่รอด (basic needs) และความต้องการขั้นสูง (meta-needs) ทั้งนี้ ความต้องการทั้งสอง ประเภทมีพัฒนาการเป็นขั้นตอนจากลำดับต่ำสู่ลำดับสูง ซึ่งมีทั้งสิ้น 5 ลำดับขั้น และความต้องการ 4 ลำดับขั้นแรก เป็นความต้องการพื้นฐานอันเกิดจากความรู้สึกที่ไม่มีสิ่งนั้นหรือขาดแคลน เรียกว่า "deficiency needs" ส่วนความต้องการลำดับที่ 5 จะเป็นความต้องการขั้นสูงสุด เรียกว่า meta-needs หรือความต้องการเพื่อความก้าวหน้า (growth needs) ความต้องการทั้ง 5 ลำดับขั้น ได้แก่

ขั้นที่ 1 ความต้องการพื้นฐาน (basic physiological needs) เช่น ความกระหาย ความหิว ความง่วงเหงาหาวนอน ความต้องการทางเพศ เป็นต้น

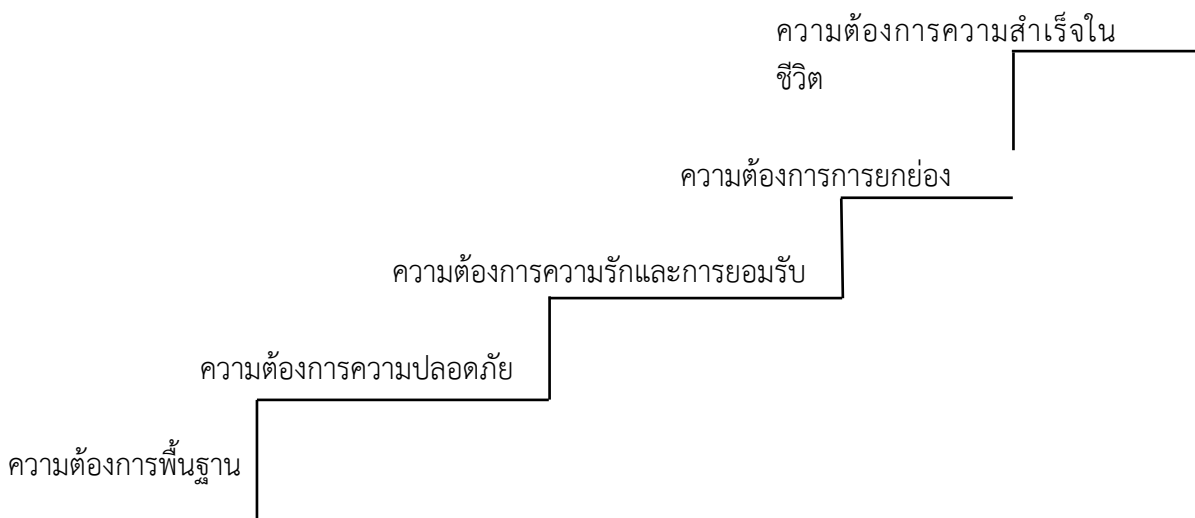
ขั้นที่ 2 ความต้องการความปลอดภัย (safety needs) เช่น ความปลอดภัยจาก โรคภัยไข้เจ็บความปลอดภัยจากการถูกทำร้าย ความปลอดภัยที่เกิดจากการมีที่อยู่อาศัย ความปลอดภัยที่ได้มีชีวิตส่วนตัว เป็นต้น

ขั้นที่ 3 ความต้องการความรักและการยอมรับ (love and belongingness needs) เช่น ความรักและการยอมรับจากครอบครัว จากเพื่อน จากคนรอบข้าง จากสังคม เป็นต้น

ขั้นที่ 4 ความต้องการการยกย่อง (esteem needs) ซึ่งรวมทั้ง ความภาคภูมิใจ ความยอมรับนับถือความมั่นใจ เป็นต้น

ขั้นที่ 5 ความต้องการประสบความสำเร็จในชีวิต (self-realization) เป็นความต้องการด้านความสำเร็จในหน้าที่การงาน หรือการบรรลุสิ่งที่มุ่งหวังสูงสุดของชีวิต เช่น การค้นพบสาเหตุ ของการป่วยเรื้อรัง คือ สิ่งที่สับสนวุ่นวายในโลกทำให้ตนเองเป็นทุกข์จนสุขภาพย่ำแย่ลง และสามารถหาทางออกได้ เช่น การนั่งสมาธิ หรือการศึกษาศาสนะ เป็นต้น อย่างไรก็ตาม ความต้องการ 4 ขั้น ต้องได้รับการตอบสนองตามขั้นตอนเสียก่อน มนุษย์จึงจะสามารถพัฒนาไปสู่ความต้องการลำดับขั้นที่ 5 ซึ่งเป็นขั้นสูงสุดและเป็นความต้องการที่บรรลุ ถึงยาก ซึ่งหมายถึง ความต้องการที่จะใช้ศักยภาพและประสบการณ์ที่ตนมีอยู่ให้เกิดผลดีต่อตนเอง ผู้อื่น และขยายผลต่อสังคม แต่ทั้งนี้ ทฤษฎีลำดับขั้นของความต้องการของมาสโลว์ ยังมีการโต้แย้งจาก นักจิตวิทยาบางกลุ่มด้วย เหตุผลที่ว่า มนุษย์ไม่จำเป็นต้องได้รับการตอบสนองความต้องการเป็นตามลำดับ ขึ้นก่อนแล้วจึงสามารถพัฒนาความต้องการในขั้นต่อไปได้ เนื่องจากในความเป็นจริง มนุษย์ไม่สามารถ 12 แบ่ง

ลำดับขั้นตอนของความต้องการออกจากกันได้อย่างชัดเจน รวมทั้ง “ ความรู้สึกเพียงพอ ” ของมนุษย์แต่ละคนที่เกิดจากการได้รับการตอบสนองความต้องการทั้ง 5 นั้น แตกต่างกัน

ภาพประกอบ 2 แผนภูมิแสดงลำดับขั้นความต้องการของมนุษย์ตามแนวคิดของมาสโลว์
ที่มา : เวส (West, 1997 อ้างถึงใน สกนธ์ ภู่งามดี, 2545)

2.2.2 ทฤษฎีกระบวนการจูงใจ (Process Motivation Theory) ทฤษฎี

กระบวนการแรงจูงใจพยายามทำความเข้าใจว่า พฤติกรรมของคนเราถูกจูงใจได้ อย่างไร และทำไมจึงเป็นเช่นนั้น เช่น ทำไมเขาจึงเลือกเป้าหมายนี้ในการทำงาน ทำไมเขาจึงทำอย่างนั้น เพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่ต้องการ คนเราประเมินความพอใจต่อเป้าหมายหรือความต้องการอย่างไร อาจ กล่าวว่า ทฤษฎีนี้พยายามเข้าใจกระบวนการคิดของบุคคลในการกระทำพฤติกรรมนั้นๆ ทฤษฎีที่สำคัญใน กลุ่มนี้ ได้แก่ ทฤษฎีความคาดหวัง และทฤษฎีความเสมอภาค

2.2.2.1 การเสริมแรงจูงใจ

เอ็ดเวิร์ด แอล ฮอว์นไดค์ (Edward L. Thondike, 1911 อ้างถึงใน กานดา จันทรแย้ม, 2540) กล่าวถึง ทฤษฎีการเสริมแรงเป็นแนวทางในการปรับพฤติกรรมบุคคลในองค์กรเพื่อให้มีพฤติกรรมในแนวทางที่องค์กรต้องการ โดยให้สิ่งเสริมแรงที่เหมาะสม ให้คนงานเกิดการเรียนรู้และเชื่อมโยงระหว่างการแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์นั้นสามารถนำระบบของสิ่งล่อใจ (Incentive systems) มาใช้ในพื้นฐานในการจูงใจได้ ดังนี้

พรณราย ทรัพย์ประภา (2529) กล่าวว่า สิ่งล่อใจ หมายถึง สิ่งที่ใช้เป็นพลังงานกระตุ้นให้เกิดกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งหรือยับยั้งไม่ให้เกิดพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง ซึ่งสามารถนำมาใช้ในการกระตุ้นให้พนักงานแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์ต่อองค์กร แบ่งออกเป็น 2 ชนิด สิ่งล่อใจที่เป็นเงิน (Financial incentive) และสิ่งล่อใจ ที่ไม่ใช่เงิน (Non- Financial incentive)

1) สิ่งล่อใจที่เป็นเงิน ได้แก่ ค่าตอบแทน เงินเดือน หรือค่าจ้างแรงงานที่จ่ายให้กับบริษัทหรือโรงงานอุตสาหกรรมย่อมต้องการให้คนงานมีผลผลิต สภาพ มีความซื่อสัตย์ มีความสนใจในการทำงาน ดังนั้นจึงต้องพยายามหาสิ่งจูงใจให้คนงานเพื่อให้สร้างผลผลิตให้บรรลุเป้าหมายยิ่งจูงใจที่ยอมรับมาแต่โบราณแล้วและยอมรับกันอยู่ก็คือ เงิน หมายถึง เงินเดือน ค่าจ้างแรงงาน มีผลตอบแทนพิเศษต่างๆ ที่เป็นเงินเงื่อนไขการใช้เงินเป็นที่ล่อใจ ที่สำคัญ 5 ประการ ดังนี้

1.1) เงินเป็นตัวเสริมแรงทั่วไป เงินมักจะเกี่ยวข้องกับความต้องการพื้นฐาน เช่น อาหาร และบางครั้งเงินสามารถตอบสนองความต้องการขั้นสูงสุดได้ด้วย

1.2) เงินเป็นเครื่องล่อที่มีเงื่อนไขที่นำไปสู่สิ่งอื่นได้ เงินมีความสัมพันธ์กับเครื่องล่ออื่นๆ ที่ไม่ใช่พื้นฐานด้วย เช่น การทำงาน เป็นเครื่องที่ไม่ใช่พื้นฐาน

1.3) เงินเป็นเครื่องลดความวิตกกังวล คนโดยทั่วไปรู้สึกวิตกกังวลเมื่อไม่มีเงิน และรู้สึกสบายเมื่อมีเงิน เงินเป็นตัวลดความวิตกกังวล และทำให้คนรู้สึกดีขึ้น

1.4) เงินเป็นองค์ประกอบของแรงจูงใจ ตามทฤษฎี เฮอร์ซเบิร์ก (Herzberg) เงินเป็นปัจจัยจำเป็นหรือปัจจัยสุขอนามัยซึ่งเงินจะทำให้บุคคลห่างไกลความไม่พอใจจะมีความพึงพอใจมาก

1.5) เงินเป็นแนวทางของเครื่องเครื่องมือ สำหรับให้ได้มา ซึ่งความปรารถนาของบุคคล วรูม (Vroom) พุดถึงความหมายของเงินในรูปของเครื่องล่อว่า มันขึ้นอยู่กับสถานการณ์ 2 ประการคือเงินมักถูกใช้เป็นเครื่องมือเพื่อให้ได้มาซึ่งความปรารถนาบางอย่าง และความคาดหวังที่จะได้รับเงินรางวัลก็ตามมา เงินจะเป็นเครื่องล่อสำหรับบุคคลที่คิดว่าเงินจะนำไปสู่เป้าหมายสามารถจะทำงานหนักเพื่อจะได้เงินมากขึ้น

2) สิ่งล่อใจที่ไม่ใช่เงิน นอกจากเงินแล้วบุคคลยังมีปัจจัยอื่นจูงใจให้

คนทำงาน ดัง

2.1) การแข่งขัน จะทำให้คนกระตือรือร้นที่จะทำงานมากขึ้น เพื่อที่จะให้ผลงานของตนเองมีประสิทธิภาพมากขึ้น

2.2) ความรู้สึกของความมั่นคงความปลอดภัย หมายถึงการไม่ถูกออกงานง่ายๆโดยขาดหลักประกันโดยมีกำหนดว่าจ้างเป็นรายปี หรืออายุการที่หลักประกันในการทำงาน ค่าตอบแทนเมื่อมีอุบัติเหตุ การประกันชีวิตคนงานที่เสี่ยงชีวิตอันตราย เป็นต้น

2.3) ความรู้สึกก้าวหน้า ผลงานที่ทำให้ผลงานของตัวเองดีขึ้น การได้เลื่อนตำแหน่งที่มีความสำคัญมากขึ้นทำให้มีกำลังใจในการทำงาน เพราะเป็นการคาดหวังในชีวิต

2.4) การรู้ผลงาน มีความภาคภูมิใจและดีใจที่เห็นผลงานของตนเองไม่ว่าจะดีหรือเลวเพราะผลงานที่ดีก็เป็นกำลังใจ ส่วนผลงานที่ไม่ดีก็มีโอกาสปรับปรุงแก้ไข

2.5) ฐานะทางสังคม หมายถึง การรับรู้ว่าตนเองเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มเป็นความรู้สึกที่ทำให้ตนเองทำงาน เช่น มีสิทธิในการตัดสินใจและออกเสียงจากการทำงานของกลุ่ม รู้จุดปลายทางของกลุ่ม ทำให้เกิดความรับผิดชอบในการทำงานมากขึ้น

2.6) การให้รางวัลและการลงโทษ หมายถึง ผลตอบแทนหรือคำชมหากผลงานเป็นที่พอใจหรือดีเด่น แต่ขณะเดียวกันก็มีตำหนิเมื่อมีผลเสียหายเกิดขึ้น คำชมเชยหรือสิ่งที่เป็นรางวัลรวมทั้งการลงโทษล้วนเป็นสิ่งที่ทำให้เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมได้

2.7) ให้งานที่เหมาะสม หมายถึง ได้ทำงานได้เหมาะสมกับความสามารถของบุคคลในงานตามถนัด ให้งานที่ง่ายหรือไม่ยากจนเกินไป จะได้สามารถในงานที่ดีขึ้น

2.8) การทำให้เกิดความรู้สึกว่างานมีความสำคัญ รู้สึกว่างานที่ตนเองทำมีความหมายต่อหน่วยงานของตน จะเป็นแรงจูงใจให้คนงานมากขึ้น ดังนั้นการเอาใจใส่ของหัวหน้างาน การให้ข้อมูลเกี่ยวกับงาน เป็นการสร้างความสำคัญให้เกิดขึ้น

2.9) การลดความซ้ำซากจำเจกับงานที่ทำซ้ำๆ กัน มันจะทำให้เกิดความเบื่อหน่ายได้ จึงควรพยายามสร้างสิ่งที่ไม่ให้เกิดความซ้ำซาก เช่น จัดระบบงานใหม่ จัดโต๊ะทำงาน และสถานที่ใหม่ มีดนตรีให้ฟัง เป็นต้น

2.2.2.2 ทฤษฎีความคาดหวัง (Expectancy Theory)

นียพรธ วรรณศิริ (2540) ได้กล่าวถึงทฤษฎีความคาดหวัง (Expectancy Theory) โดยระบุว่าเป็นทฤษฎีของ วิกเตอร์ วรูม (Victor Vroom) ซึ่งอธิบายได้ด้วยสูตรไว้ดังนี้

$$\text{แรงจูงใจ} = \text{ความคาดหวัง} \times \text{คุณค่าของผลลัพธ์}$$

$$(\text{Motivation} = \text{Expectancy} \times \text{Valence})$$

จากสูตรข้างต้น มีความหมายว่าระดับของ แรงจูงใจเป็นไปตามระดับความต้องการที่คนเรา มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง และระดับความเป็นไปได้ที่เขาจะได้รับสิ่งนั้น ทฤษฎีนี้มีหลักการพื้นฐานที่สำคัญคือ

- ปัจจัยภายใน (ความต้องการ) และปัจจัยภายนอก (สภาพแวดล้อม) มีผลต่อ พฤติกรรมของบุคคล
- พฤติกรรมใด ๆ เกิดจากการตัดสินใจด้วยตนเองของบุคคล
- บุคคลมีความแตกต่างกันในความต้องการ ความปรารถนา และเป้าหมาย
- บุคคลจะเลือกใช้พฤติกรรมใดยอมเป็นไปตามการรับรู้ผลต่อเนื่องจาก พฤติกรรมนั้น
- แรงจูงใจตามทฤษฎีนี้จะเกิดขึ้นได้ต้องอาศัยตัวแปรสำคัญสองตัว

ประกอบกัน

คือ ความคาดหวัง และ คุณค่าของผลลัพธ์

ตัวแปรสำคัญของ “แรงจูงใจ” ตามทฤษฎีนี้จะเกิดขึ้นได้ต้องอาศัยตัวแปรสำคัญ 2 ตัวประกอบกัน คือ ความคาดหวัง และคุณค่าของผลลัพธ์

ความคาดหวัง (expectancy) หมายถึง การรับรู้ของบุคคลต่อความสามารถของ ตนเองหรือโอกาสและความเป็นไปได้ที่ตนเองจะทำงานให้สำเร็จตามเป้าหมายได้ โดยทั่วไปแล้วบุคคลที่มี ความคาดหวังสูงย่อมมีแรงจูงใจสูง หากบุคคลหรือผู้ปฏิบัติงานคนใดไม่เชื่อใจตัวเองว่าจะทำงานได้สำเร็จ บุคคลคนนั้นจะไม่มีแรงจูงใจที่จะทำงานหรือจะไม่มี ความพยายามทำงานนั้น

คุณค่าของผลลัพธ์ (valence) หมายถึง คุณค่าหรือความสำคัญที่บุคคลรับรู้ต่อ ผลตอบแทนหรือรางวัลที่ได้รับ โดยทั่วไปถ้าบุคคลรับรู้คุณค่าสูงต่อผลตอบแทน หรือรับรู้ว่าคุณค่าผลลัพธ์มี ความสำคัญสูงมากเท่าไรยิ่งทำให้มีแรงจูงใจมากขึ้นด้วยและจะทุ่มเทความสามารถในการกระทำเพื่อให้ ได้ผลลัพธ์นั้น

นอกจากนี้ ทฤษฎีดังกล่าว ยังระบุว่า “แรงจูงใจ” เกี่ยวข้องกับการรับรู้ด้วย การรับรู้ที่สำคัญคือ การรับรู้ความสัมพันธ์ระหว่างการปฏิบัติ (หรือการกระทำ หรือพฤติกรรม) กับผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นหรือต่อผลตอบแทนที่จะได้รับ ถ้าบุคคลคาดหวังสูงว่าการกระทำของตนจะได้รับรางวัล ก็จะเกิด แรงจูงใจสูง และหากมั่นใจว่าเมื่อกระทำแล้ว ได้รับผลตอบแทน บุคคลนั้นย่อมเกิดแรงจูงใจที่จะทำงานนั้น ในทางตรงข้าม หากบุคคลนั้นไม่มีความแน่ใจว่าจะได้รับอะไร แรงจูงใจในการทำงานจะไม่เกิดขึ้น

2.2.2.3 ทฤษฎีความเสมอภาค (Equity Theory)

(Spector, P.E., 2008 อ้างถึงใน สกนธ์ ภูงามดี, 2558) กล่าวว่า อัดัม (J. Stacy Adams) เป็น ผู้พัฒนาทฤษฎีนี้ โดยมีพื้นฐานความคิดว่า บุคคลย่อมแสวงหาความเสมอภาคทางสังคมโดยพิจารณา ผลตอบแทนที่ได้รับ (output) กับตัวป้อน (input) อันหมายถึง พฤติกรรมและคุณสมบัติในตัวบุคคลซึ่ง ป้อนเข้าไปในงานที่ได้รับมอบหมาย ความเสมอภาคจะมีเพียงใดขึ้นอยู่กับ การเปรียบเทียบการรับรู้ความ 14 สอดคล้องระหว่างตัวป้อนต่อผลตอบแทน (perceived inputs to outputs) เมื่อเราทราบระดับการรับรู้ ความเสมอภาคของบุคคลใด ก็สามารถทำนายพฤติกรรมการทำงานของเขาได้

ทฤษฎีความเสมอภาคอธิบายว่า บุคคลจะเปรียบเทียบตัวป้อน (input) ของเขา (เช่น ความพยายาม ประสิทธิภาพ อาวุโส สถานภาพ สติปัญญาความสามารถ และอื่นๆ) กับ ผลตอบแทน ที่ได้รับ (เช่น การยกย่องชมเชย ค่านิยม ค่าจ้างค่าตอบแทน การเลื่อนตำแหน่งและ สถานภาพ การยอมรับ จากหัวหน้างาน) กับบุคคลอื่นที่ทำงานประเภทเดียวกัน ซึ่งอาจเป็นเพื่อนร่วมงานคนใดคนหนึ่ง หรือกลุ่มพนักงานที่ทำงานในแผนกเดียวกันหรือต่างแผนก หรือแม้แต่บุคคลใด ในความคิดของเขาก็ได้ ว่ามีความ เสมอภาคหรือเท่าเทียมกันหรือไม่ ซึ่งตัวป้อน (input) และ ผลตอบแทนนั้นเป็นการรับรู้หรือความเข้าใจ ของเขาเอง ไม่ใช่ความเป็นจริง แม้ความเป็นจริงจะมีความเสมอภาค แต่เขาอาจรับรู้ว่าจะไม่เสมอภาคก็ได้ เมื่อเป็นเช่นนั้นเขาจะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมตัวเองเพื่อทำให้รู้สึกถึงความเสมอภาค ดังนั้นในการ ปฏิบัติต่อพนักงาน หัวหน้างานจะต้องทำให้เขาเห็นว่าเขาได้รับการปฏิบัติต่ออย่างยุติธรรม มีความเสมอ ภาคเท่าเทียมกับคนอื่น

การเปรียบเทียบตัวเองกับผู้อื่นที่ทำงานในระนาบเดียวกัน ทำให้เกิดการรับรู้ 3 แบบ คือผลตอบแทนเหมาะสม ผลตอบแทนต่ำไป ผลตอบแทนสูงไป

ผลตอบแทนเหมาะสม (Equitably Rewarded) พนักงานรับรู้ว่าตัวป้อน และ ผลตอบแทนมีความเหมาะสมกัน แรงจูงใจยังคงมีอยู่ เชื่อว่าคนอื่นที่ได้ผลตอบแทนสูงกว่าเป็น เพราะเขามี ตัวป้อนที่สูงกว่า เช่น มีการศึกษาและประสบการณ์สูงกว่า เป็นต้น

ผลตอบแทนต่ำไป (Under-rewarded) เมื่อพนักงานคนใดรับรู้ว่าคุณค่าที่ได้รับ ผลตอบแทนต่ำไป เขาจะพยายามลดความไม่เสมอภาคด้วยวิธีต่างๆ เช่น พยายามเพิ่มผลตอบแทน (เรียกร้องค่าจ้างเพิ่ม) ลดตัวป้อน (input) (ทำงานน้อยลง มาสายหรือขาดงานบ่อยครั้ง พักครั้งละนานๆ ฯลฯ) อ้างเหตุผลให้ตัวเอง เปลี่ยนแปลงตัวป้อน (input) หรือผลตอบแทนของคนอื่น

(ให้ทำงานมากขึ้น หรือรับค่าจ้างน้อยลง) เปลี่ยนงาน (ขอย้ายไปฝ่ายอื่น ออกไปทำงานใหม่) เปลี่ยนบุคคลที่เปรียบเทียบ (ยัง มีคนที่ได้รับน้อยกว่า)

ผลตอบแทนสูงไป (Over-rewarded) การรับรู้ที่ได้รับผลตอบแทนสูงไป ไม่มีปัญหา ต่อพนักงานมากนัก แต่อย่างไรก็ตาม พบว่าพนักงานมักจะลดความไม่เสมอภาคด้วยวิธีเหล่านี้ คือ เพิ่มตัวป้อน (input) (ทำงานหนักขึ้น และอุทิศเวลามากขึ้น) ลดผลตอบแทน (ยอมให้หักเงินเดือน) อ้างเหตุผลให้ตัวเอง (เพราะฉันเก่ง) พยายามเพิ่มผลตอบแทนให้ผู้อื่น (เขาควรได้รับเท่าฉัน)

2.3 ทฤษฎีการเสริมแรง (Reinforcement Theory)

ทฤษฎีการเสริมแรง (Reinforcement Theory) ของสกินเนอร์ (Skinner, 1972 อ้างถึงใน จิราภา เต็งไตรรัตน์, 2543) เป็นทฤษฎีที่อธิบายว่า ปัจจัยที่ทำให้เกิดพฤติกรรมมนุษย์ มีผลมาจากการเสริมแรงที่กระตุ้นให้มนุษย์เกิดพฤติกรรมต่างๆ ซ้ำๆ แบ่งได้เป็น 2 ประเภท ดังนี้

1) ปัจจัยเสริมแรงด้านบวก (Positive reinforces) เป็นปัจจัยที่สร้างความพอใจให้แก่ บุคคล เนื่องจากสิ่งนั้นมีคุณค่าสำหรับบุคคลนั้น ดังนั้น บุคคลจะแสดงพฤติกรรมออกมาซ้ำๆ กันหากได้รับการตอบสนองในทางที่ดีเช่น การเลื่อนขั้น เลื่อนตำแหน่ง การขึ้นเงินเดือน รางวัลโบนัส พนักงาน ดีเด่นประจำปี การชมเชย การยกย่อง การยอมรับในความสามารถ การส่งเสริมสนับสนุน การให้กำลังใจ การให้เกียรติ การประกาศเกียรติคุณในความสามารถ เป็นต้น

2) ปัจจัยเสริมแรงด้านลบ (Negative reinforces) เป็นปัจจัยที่ทำให้บุคคลเกิดความรู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจ ไม่พอใจ ปัจจัยดังกล่าวตอบสนองในทางไม่ดี ทำให้บุคคลนั้นขาดขวัญ หหมดกำลังใจในการทำงาน เช่น การถูกทำโทษ การลดขั้นเงินเดือน การโยกย้าย ไม่ได้โบนัส ไม่ได้ขึ้นเงินเดือนประจำปี ถูกตำหนิจากหัวหน้า ไม่ได้รับการสนับสนุนในสิ่งที่จะเป็นผลดีและเกิดประโยชน์ต่อการบริหารองค์การ

ทั้งนี้ คอสกราฟ (Cosgrave, 5 กุมภาพันธ์ 2558 อ้างใน สกนธ์ ภูงามดี 2558) ผู้ช่วยจิตแพทย์และที่ปรึกษาด้านการวิจัยของหน่วยงานด้านการอาชีวศึกษาแห่งภาคตะวันออกของประเทศไอร์แลนด์ (the Eastern Vocational Enterprises (EVE), Ireland) ได้ให้ความเห็นว่า การปรับพฤติกรรมและการจูงใจ เยาวชนให้เปลี่ยนพฤติกรรมสู่การกระทำที่พึงประสงค์นั้น ไม่ใช่ต้องใช้เพียงปัจจัยเสริมแรงทางบวก (Positive reinforcement) เท่านั้น ทั้งนี้ เราสามารถนำปัจจัยเสริมแรงทางลบ (Negative reinforcement) มาใช้เป็นสิ่งจูงใจให้เกิดการแก้ปัญหา เกิดการฝ่าฝืนจากภาวะที่ไม่พึงประสงค์ได้ ยกตัวอย่างเช่น กรณีของเด็กในงานวิจัยของตนเอง ชื่อจอห์น (นามสมมติ) ที่เรียนรู้จากประสบการณ์ตรงว่า การอุ่นอาหารในเตาไมโครเวฟ จะทำให้อาหารมีความอุ่นและมีรสชาติดีขึ้น แต่ภาชนะที่ใช้อุ่นอาหาร นั้น จะมีความร้อนพร้อมกันไปด้วย ซึ่งหากเปลือใช้มือเปล่าจับภาชนะนั้น จะทำให้มือพอง ประสบการณ์ ดังกล่าวทำให้จอห์นไม่ต้องการอุ่นอาหารด้วยไมโครเวฟอีกต่อไป แต่คอสกราฟ (Gavin Cosgrave) ได้ยื่น เงื่อนไข “ยืนยันให้จอห์นดูแลตัวเองเมื่อต้องการรับประทานอาหารอร่อยและต้องฝึกฝนการอุ่นอาหารเอง ด้วยไมโครเวฟอย่างปลอดภัย โดยจอห์นต้องสวมถุงมือผ้าในตอนที่ใช้มือจับภาชนะที่ร้อนเพื่อให้ผ่านพ้น สภาพการวิตกกังวลเรื่องมือพองจากความร้อน” เงื่อนไขดังกล่าวสร้างความฮึดอัดใจให้จอห์นเพราะวิตก กังวลเรื่องความร้อนของภาชนะอุ่นอาหารที่อาจทำให้ตนเองมือพองได้อีกครั้ง อย่างไรก็ตาม จอห์นได้ 16 พยายามฝึกฝนการอุ่นอาหารเองด้วยไมโครเวฟโดยสวมถุงมือผ้า และค้นพบว่า การใช้ความพยายาม ดังกล่าวทำให้ตนเองได้รับประทาน

อาหารอร่อยพร้อมมีความปลอดภัยไม่ได้รับความเจ็บปวดจากความ ร้อนของภาชนะอีกแล้ว ทั้งนี้ เจื่อนไขของคอสกราฟ (Gavin Cosgrave) ถือว่าเป็นการนำปัจจัยเสริมแรง ทางลบ (Negative reinforcement) มาเป็น “สิ่งจูงใจ เพื่อให้จอห์นได้รับประทานอาหารอร่อยตามที่ ประารถนาควบคุม กับความสามารถในการผ่านพ้นสภาพการวิตกกังวลเรื่องมือพองจากความร้อนได้ในเวลา เดียวกัน จากที่กล่าวมาข้างต้น

สกนธ์ ภู่งามดี (2558)ยังสรุปไว้ว่า แนวคิดเรื่องการจูงใจ ประกอบด้วยกลุ่มทฤษฎี หลัก 3 กลุ่ม คือ (1) ทฤษฎีความต้องการ (Need Theory) เป็นการอธิบายขั้นแรกหรือส่วนแรกของ กระบวนการ จูงใจ โดย “ความต้องการ” เป็นปัจจัยหนึ่งที่ช่วยจูงใจบุคคลหนึ่งๆ ให้ทำงานหรือให้ แสดงพฤติกรรม ต่างๆ ออกมา ทฤษฎีความต้องการ (Need Theory) จะระบุถึงปัจจัยภายในอัน หมายถึงความขาดแคลน หรือการเสียสภาวะสมดุลทางกายหรือจิตใจที่กระตุ้นให้เกิดพฤติกรรมต่างๆ โดยทฤษฎีย่อยที่จัดอยู่ใน ทฤษฎีความต้องการ (Need Theory) ที่สำคัญ เช่น ทฤษฎีสองปัจจัยของ เฮิร์ชเบิร์ก (Two - Factor Theory) ทฤษฎีลำดับความต้องการของมาสโลว์ (Maslow's Need Hierarchy Theory) เป็นต้น (2) ทฤษฎีกระบวนการจูงใจ (Process Motivation Theory) เป็น ทฤษฎีที่อธิบายว่าบุคคลคิด อย่างไรในการเลือกพฤติกรรมเพื่อจะสนองความต้องการของตน แรงจูงใจ เกิดได้อย่างไร เหตุใดบุคคล นั้นๆ จึงเลือกพฤติกรรมบางอย่าง และมีการประเมินความพอใจอย่างไร เมื่อบรรลุเป้าหมายของตนแล้ว และ (3) ทฤษฎีกระบวนการจูงใจที่สำคัญ ได้แก่ ทฤษฎีความคาดหวัง และทฤษฎีความเสมอภาคทฤษฎีการเสริมแรง (Reinforcement Theory) ของ B.F. Skinner ซึ่ง เป็นทฤษฎีที่อธิบายว่า ปัจจัยที่ทำให้เกิดพฤติกรรมมนุษย์ มีผลมาจากการเสริมแรงที่กระตุ้นให้มนุษย์ เกิดพฤติกรรมต่างๆ ฐักๆ โดยทฤษฎีหลักทั้ง 3 กลุ่มนี้ มีสาระสำคัญที่เป็นประโยชน์ต่อการกำหนด วิธีการจูงใจเพื่อแก้ปัญหาบุคคล กลุ่มต่างๆ ได้อย่างน่าสนใจ

3. แนวคิดด้านเจตคติ (Positive Attitude)

อาจารย์ต้องสร้างเจตคติที่ดีต่อการเรียนให้กับนักศึกษาด้วยวิธีทำให้การเรียนสนุก น่าสนใจ ที่สำคัญบทเรียนต้องมีความหมาย กล่าวคือ มีความสัมพันธ์กับชีวิตจริงของผู้เรียน และให้ผู้เรียนได้ เรียนรู้จากการปฏิบัติกิจกรรมแบบตื่นตัว

4. แนวคิดแบบการเรียนรู้ (Learning Style)

อาจารย์ต้องศึกษาแบบการเรียนรู้ของผู้เรียนและหาทางให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ในแบบของตน เพื่อให้การเรียนรู้เป็นเรื่องง่ายและได้ผลมากขึ้น โดย Haynes (2009) ได้รายงานว่ามีแบบการเรียนรู้มี 3 ประเภท คือ

1) ลักษณะผู้เรียนที่เรียนรู้ได้ดีจากการฟัง (Auditory Learners) หมายถึง ผู้เรียนเรียนรู้ได้ดีจากการฟัง และสามารถจดจำสิ่งที่ฟังได้ ผู้เรียนประเภทนี้จะสนุกกับการพูดคุย สัมภาษณ์ การอ่าน ออกเสียง สำหรับกิจกรรมการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับผู้เรียนกลุ่มนี้ ได้แก่ Interviewing, Debating, Participating on a Panel, Giving Oral Reports, Participating in Oral Discussions of Written Material

2) ลักษณะผู้เรียนที่เรียนรู้ได้ดีจากการดู (Visual learners) หมายถึง ผู้เรียนเรียนรู้ได้ดีจากการดู และสามารถจำสิ่งที่ดูได้ ผู้เรียนประเภทนี้จะชอบการอ่านในใจ และการสังเกต กิจกรรมการ

เรียนรู้ที่เหมาะสมกับผู้เรียนกลุ่มนี้ ได้แก่ Computer Graphics, Maps, Graphs, Charts, Cartoons, Posters, Diagrams, Graphic Organizers and Text with a lot of Pictures

3) ลักษณะผู้เรียนที่เรียนรู้ได้ดีจากการสัมผัส (Tactile Learners) หมายถึง ผู้เรียนเรียนรู้ได้ดีจากการสัมผัส พวกเขาจะเข้าใจในสิ่งที่ตนได้ลงมือเขียน และเรียนรู้ได้ดีจากการลงมือทำ กิจกรรมการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับผู้เรียนกลุ่มนี้ ได้แก่ Drawing, Playing Board Game, Making Dioramas, Making Models, Following Instructions to make Something การสอนอ่านกับผู้เรียนกลุ่มนี้เหมาะที่จะใช้ "The Language Experience Approach (LEA)" และ "The Whole Language Approaches"

4.1 การจัดการเรียนรู้เพื่อบรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้

จุดประสงค์การเรียนรู้ของบลูม ในปีค.ศ. 1956 เบนจามิน บลูม และคณะ (Benjamin Bloom and other 1956) ได้พัฒนา กรอบทฤษฎีที่ใช้เป็นเครื่องมือการจดประเภทพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับการแสดงออกทางปัญญา และการคิดอันเป็นผลมาจากประสบการณ์ การศึกษา เรียกว่า Bloom's taxonomy ซึ่งกำหนดไว้ 3 ด้าน คือ ด้านพุทธิพิสัย (cognitive domain) ด้านจิตพิสัย (affective domain) และด้านทักษะพิสัย (psychomotor domain) ในการออกแบบหลักสูตรจัดการเรียนรู้และการวัดประเมินผลการเรียนรู้ก็ได้อาศัยกรอบทฤษฎีดังกล่าวด้านพุทธิพิสัยถูกนำไปใช้ มากที่สุด

พุทธิพิสัย (Cognitive domain) ประกอบด้วยวัตถุประสงค์เกี่ยวกับการพัฒนาและความสัมพันธ์ของความรู้ อาจรวมถึงส่วนสำคัญส่วนใหญ่ของการศึกษาและวัตถุประสงค์ในการฝึกอบรม บลูมและคณะยังแบ่งพุทธิพิสัยออกเป็น 6 ระดับ แต่ละระดับได้จากกิจกรรมเกี่ยวกับการรับรู้ตั้งแต่ระดับต่ำจนถึงความก้าวหน้า ในระดับสูงขึ้นไป การจัดระบบตามลำดับขั้นของพุทธิพิสัยดังนี้

ระดับ 1 :ความรู้ความจำ (Knowledge) หมายถึง สามารถจำและเล่ากลับถึงความรู้ที่ได้เรียนมา

ระดับ 2 :ความเข้าใจ(Comprehension) คือเข้าใจและอธิบายข้อมูลได้

ระดับ3:นำไปใช้ (การประยุกต์ใช้ความรู้ในสถานการณ์ใหม่)การนำไปใช้ (Application) คือสามารถนำขั้นตอน ระบบ กฎ ไปใช้ในสถานการณ์เฉพาะ

ระดับ 4 :การวิเคราะห์ (ระบุมความสัมพันธ์และเหตุจูงใจ) การวิเคราะห์ (Analysis) คือ การแยกส่วนต่างๆ ของเรื่องที่เป็นความรู้หรือข้อมูล ให้เห็นความสัมพันธ์ของส่วนหรือองค์ประกอบต่างๆ

ระดับ 5 : การสังเคราะห์ (การเชื่อมโยงข้อเท็จจริงโดยเหตุผลหรือรูปแบบใหม่) การสังเคราะห์ (Synthesis) คือการรวบรวมส่วนต่างๆ เขาด้วยกันเพื่อสร้างสิ่งใหม่ ที่ครบถ้วนและสอดคล้อง

ระดับ 6 : การประเมิน (ใช้เกณฑ์และสถานการณ์เพื่อวินิจฉัยและการตัดสินผล) การประเมินค่า (Evaluation) คือการตัดสินหรือเปรียบเทียบโดยการวิจารณ์บนพื้นฐานของเกณฑ์ที่เป็นมาตรฐาน อย่างไรก็ตาม Bloom's Taxonomy มีวิวัฒนาการอย่างต่อเนื่องในการจำแนก

พฤติกรรม ย่อยมีการปรับปรุงให้เหมาะสมกับบริบทใหม่ๆ ในฉบับปรับปรุงของแอนเดอร์สัน และแครทโฮล (2001) รายละเอียดดังตาราง 1

ตารางที่ 1 เปรียบเทียบ Bloom's Taxonomy 1956 และ 2001

New Version (Bloom's Taxonomy 2001)	Old Version (Bloom's Taxonomy 1956)
สร้างสรรค์(Creating)	ประเมิน(Evaluation)
การประเมิน(Evaluating)	สังเคราะห์(Synthesis)
การวิเคราะห์(Analyzing)	วิเคราะห์(Analysis)
การประยุกต์ใช้Applying	นำไปใช้(Application)
เข้าใจความหมาย(Understanding)	ความเข้าใจ(Comprehension)
ความจำ(Remembering)	ความรู้ (Knowledge)

สรุปการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวได้ว่า มีการเปลี่ยนแปลงในระดับคำศัพท์และระดับ โครงสร้าง การเปลี่ยนแปลงในระดับคำศัพท์จุดประสงค์การศึกษาของหลักสูตรที่อิงมาตรฐาน 50 (standards – based curriculum) จะระบุในลักษณะว่า ผู้เรียนควรรู้และทำอะไรได้ (เป็นกริยา) ใน สิ่งใด(เป็น คำนาม) แต่ในปี1956 บลูม (Bloom) ใช้คำนามในการอธิบายความรู้ประเภทต่างๆ ต่อมาในฉบับ ปรับปรุง ปี 2001 พฤติกรรมย่อยจึงระบุเป็นกริยา และมีการปรับเปลี่ยนคำว่าความรู้ (knowledge) เป็นความจำ (remember) ในฉบับปรับปรุงได้จัดความรู้เป็น 4 ประเภท ได้แก่ ข้อเท็จจริง (factual) มโนทัศน์ (concept) กระบวนการ (procedural) และความรู้ที่เกิดจากตนเอง (metacognition) ชั้น พฤติกรรมหลักในกรอบเดิม 2ชั้น คือความเข้าใจ (comprehension) เปลี่ยนเป็น เข้าใจความหมาย (understand)และการประเมิน (evaluation) เป็นสร้างสรรค์ (create)

4.2 วัตถุประสงค์ของการเปลี่ยนแปลง

1) กรอบแนวคิดเดิมผู้พัฒนาส่วนใหญ่เป็นผู้ออกข้อสอบในวิทยาลัย/มหาวิทยาลัย กรอบ แนวคิดเดิมจึงให้ตัวอย่างข้อสอบในแต่ละชั้นของพฤติกรรม แต่ฉบับปรับปรุงจัดทำเพื่อให้ ครูผู้สอน ในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาใช้เพื่อประโยชน์ในการออกแบบบรรยายวางแผนการ สอน และ การประเมินให้สอดคล้องกันทั้ง 3 ด้าน

2) ให้ตัวอย่างภาระงานการประเมินที่อธิบายความหมายของแต่ละพฤติกรรมให้ ชัดเจน มิใช่ใช้ข้อสอบเป็นตัวอธิบายความหมาย

3) ยุติข้อที่เป็นประเด็นถูกวิพากษ์วิจารณ์ที่กำหนดว่าผู้เรียนต้องพัฒนาตามลำดับขั้น จากพื้นฐานสะสมขึ้นไป โดยไม่สามารถก้าวไปสู่การใช้ความคิดระดับสูงถ้าไม่ได้ผ่านขั้นที่ต่ำกว่าถัดไป

ซึ่งแอนเดอร์สัน และ แครทโฮล (Anderson and Krathwohl) เสนอว่าจากการศึกษานับสนุน เฉพาะใน 3 ชั้นของ บลูม (Bloom) คือ ชั้นความเข้าใจ ชั้นการนำไปใช้ และชั้นการสังเคราะห์ต้อง สังสมเป็นลำดับ แต่ทั้งสองคนก็ยังยืนยันในกรอบแนวคิดที่ปรับปรุงใหม่ว่าในภาพรวมแล้วจะต้อง พัฒนาเป็นลำดับ และใช้คำถามทั้ง 4 คำถามจุดประกายความคิดของครูในการนำกรอบแนวคิดใหม่ไปใช้ในห้องเรียน คำถามทั้ง 4 ประกอบด้วย

3.1 คำถามด้านการเรียนรู้: อะไรคือสิ่งสำคัญที่ผู้เรียนจะต้องเรียนรู้ภายในเวลาเรียน ที่จำกัดที่จัดในชั้นเรียนและภาคเรียน

3.2 คำถามด้านการสอน : เราจะวางแผนและจัดการเรียนการสอนอย่างไรที่จะทำให้ ผู้เรียนจำนวนมากๆ มีผลลัพธ์ของการเรียนรู้ในระดับสูง

3.3 คำถามด้านการประเมิน : เราจะเลือกหรือออกแบบเครื่องมือการประเมินและใช้ วิธีการประเมินอย่างไรที่จะทำให้ ได้ข้อมูลอย่างถูกต้องว่าผู้เรียนกำลังเรียนรู้ได้ดีเพียงใด

3.4 คำถามด้านความสอดคล้อง : เราจะเชื่อมั่นได้อย่างไรว่าจุดประสงค์การเรียนรู้ การสอนและการประเมินผลมีความสอดคล้องซึ่งกันและกัน จุดประสงค์การเรียนรู้ของบลูม (Bloom's Taxonomy) สามารถใช้เป็นแนวทางการจัดการเรียนการสอนได้ทั้งการสอนโดยตรง (direct instruction) และการเรียนรู้การสร้างความรู้ด้วยตนเอง (constructivist learning approach for instruction) โดยที่ผลผลิตของการเรียนการสอน ก็คือความ เปลี่ยนแปลงของผู้เรียน ในด้านพุทธิพิสัย ทักษะพิสัย และจิตพิสัย (Bloom and Others, 1956; Krathwohl, Bloom and Masia, 1964; Harrow, 1972; Beauchamp, 1981; Gagne' and Briggs, 1974) ถ้าหากการเรียนการสอนเป็นไปตามจุดประสงค์ที่ตั้งไว้แต่แรกแล้วก็แสดงว่าการเรียนการสอนนั้นได้บรรลุผลสำเร็จตามเป้าหมาย ผลผลิตที่ได้จากการเรียนการสอนในแต่ละครั้งยังบอกให้ ทราบถึงความรู้พื้นฐานของผู้เรียนที่ จะเรียนในเรื่องต่อไปอีกด้วย ส่วนข้อมูลป้อนกลับก็คือ การวิเคราะห์ข้อมูลหลังจากการเรียนการสอนได้ผ่านไปแล้ว ก็วิเคราะห์ผลผลิตที่ได้เปรียบเทียบกับ จุดมุ่งหมายเพื่อปรับปรุงแก้ไขต่อไป

5.งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ดารณี เอื้อชนะจิต (2547) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องการวัดความสัมฤทธิ์ผลจากการสอนโดยใช้สื่อการสอน 3 วิธี วิชาบัญชีชั้นกลาง 1 ผลการวิจัยพบว่า ประเภทของสื่อการสอนที่แตกต่างกันมีผลต่อความพึงพอใจไม่แตกต่างกันในด้านต่าง ๆ 3 ด้าน ได้แก่ ด้านความเข้าใจในเนื้อหาบทเรียน ด้านความสวยงามชัดเจนเข้าใจง่าย และด้านความพึงพอใจต่อสื่อการสอน แต่ประเภทของสื่อการสอนที่แตกต่างกันมีผลต่อความพึงพอใจแตกต่างกันในด้านต่าง ๆ 2 ด้าน ได้แก่ ด้านความน่าสนใจของสื่อการสอน และด้านการกระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 นอกจากนี้ประเภทของสื่อการสอนที่แตกต่างกันมีผลต่อความสัมฤทธิ์ผลของผู้เรียนไม่แตกต่างกัน

นงนิภา ตุลยานนท์และคณะ (2551) ได้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการใช้วิธีทบทวนในชั้นเรียนเพื่อพัฒนาผลการเรียนของนักศึกษาในวิชาการบัญชีภาชืออากร โดยทำการทบทวนผ่านระบบDPULSS และทำการศึกษา 4 ด้าน คือ ด้านประสิทธิผลการใช้ชั่วโมงทบทวน ด้านบริการ ด้านกระบวนการ

เรียนรู้ และด้านความพึงพอใจ พบว่า นักศึกษามีความพึงพอใจต้องการใช้วิธีทบทวนอยู่ในระดับมากที่สุด รองลงมาคือ ด้านการบริการ การนำเสนอ และด้านเนื้อหาวิชา และจากการเปรียบเทียบผลการเรียนของนักศึกษาในวิชาการบัญชีภาชืออากรระหว่างการใช้รูปแบบทบทวนและการไม่ใช้รูปแบบทบทวนนั้น การใช้รูปแบบทบทวนสามารถช่วยพัฒนาผลการเรียนให้มีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น และส่งเสริมความรู้ความเข้าใจในบทเรียนได้มากขึ้นกว่าวิธีเรียนในห้องเรียนเพียงอย่างเดียว

พรรณิภา แจ่มสุวรรณ (2553) ได้ทำการศึกษาวิจัยเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และความสนใจระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนวิชาบัญชีภาชืออากร โดยใช้กิจกรรมการเรียนแบบร่วมมือ โดยใช้เทคนิคการสอนแบบ Jigsaw ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้ 1) ผู้เรียนประเมินอาจารย์ผู้สอน พบว่า ผู้เรียนทั้งหมดให้ความคิดเห็นต่ออาจารย์ผู้สอนในวิธีการสอนวิชาบัญชีภาชืออากรที่ได้รับการสอนแบบร่วมมือ (Jigsaw) อยู่ในระดับความเห็นด้วยมากที่สุด 2) ผู้เรียนประเมินตนเอง พบว่า ผู้เรียนทั้งหมดที่เป็นกลุ่มทดลองให้ความสนใจในวิธีการสอนวิชาบัญชีภาชืออากรที่ได้รับการสอนแบบร่วมมือ (Jigsaw) อยู่ในระดับความเห็นด้วยมากที่สุดเช่นเดียวกัน

ประนิศรี สาริกัลยะ (2553) ได้ทำการศึกษาวิจัยเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของการใช้วิธีสอนโดยให้ทำแบบฝึกหัดในชั้นเรียน และวิธีสอนโดยให้ทำแบบฝึกหัดนอกชั้นเรียน วิธีดำเนินการวิจัยแบ่งนักศึกษาเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มที่ 1 สาขาการจัดการ จำนวน 80 คนกลุ่มที่ 2 สาขาการเงินและการธนาคาร จำนวน 80 คน นักศึกษาทั้ง 2 กลุ่มเรียนวิชาบัญชีการเงินโดยอาจารย์ผู้สอนคนเดียวกันและใช้เวลาสอนเท่ากัน ภายหลังกการสอนมีการทดสอบกลุ่มละ 2 ครั้ง คือ ทดสอบก่อนและหลังการทำแบบฝึกหัดในชั้นเรียน แบบทดสอบฉบับเดียวกัน ใช้เวลาทดสอบ 30 นาที แล้วนำผลการสอบทั้ง 2 ครั้ง มาเปรียบเทียบภายในกลุ่มเดียวกัน และเปรียบเทียบระหว่างกลุ่ม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลใช้ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน ผลการวิเคราะห์ พบว่า นักศึกษาทั้ง 2 กลุ่ม มีคะแนนผลการสอบสูงขึ้นภายหลังจากการใช้วิธีสอนให้ทำแบบฝึกหัดในชั้นเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้น เมื่อทดสอบความแตกต่างโดยใช้ค่าสถิติทดสอบที (t-test) ทั้ง 2 กลุ่ม พบว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับ .05 สรุปผลการทดสอบตอบคำถามได้ว่าวิธีสอนโดยให้ทำแบบฝึกหัดในชั้นเรียนมีผลทำให้สัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าวิธีสอนโดยให้ทำแบบฝึกหัดนอกชั้นเรียน และสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ประดินันท์ ประดับศิลป์ และคณะ (2554) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องการศึกษาผลสัมฤทธิ์ของการใช้เทคนิคการสอนจำลองสถานการณ์ในการสอนวิชาการบัญชีปฏิบัติการ ของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 คณะการบัญชี มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต เป็นการศึกษาวิจัยในชั้นเรียน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างกิจกรรมการเรียนรู้ก่อนและหลังการเรียนในวิชาการบัญชีปฏิบัติการ โดยใช้เทคนิคการสอนจำลองสถานการณ์ และวัดผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนก่อนและหลังการเรียนในวิชาการบัญชีปฏิบัติการโดยใช้เทคนิคการสอนจำลองสถานการณ์ รวมทั้งหาความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะของผู้เรียนกับผลสัมฤทธิ์ของการใช้เทคนิคการสอนจำลองสถานการณ์ พบว่า จากแบบสอบถามความรู้โดยผู้เรียนประเมินตนเอง และจากแบบทดสอบวัดระดับความรู้ของผู้เรียนมีค่าคะแนนเฉลี่ยสูงขึ้นนอกจากนี้ยังพบว่า ผลสัมฤทธิ์ของการเรียนโดยใช้เทคนิคการสอนจำลองสถานการณ์ไม่มีความสัมพันธ์กับลักษณะของผู้เรียน ดังนั้นการใช้เทคนิคการสอนจำลองสถานการณ์จะประสบความสำเร็จได้จะต้องเกิดจากผู้เรียนที่มีความรู้จากการเรียนทฤษฎีในวิชาต่าง ๆ แล้วนำประสบการณ์เรียนรู้ไปใช้แก้ไขปัญหาในสถานการณ์จำลองได้

รองเอก วรรณพุกษ์ (2554) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาการบัญชีชั้นสูง 2 ของนักศึกษามหาวิทยาลัยศรีปทุม พบว่านักศึกษาส่วนใหญ่มีพฤติกรรมการเรียนในทางที่ดีจากการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่า จำนวนครั้งการถามหรือตอบคำถามอาจารย์ในระหว่างการเรียนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไปในทิศทางเดียวกัน และจำนวนครั้งการคุยเล่นกับเพื่อนในระหว่างการเรียนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไปในทิศทางตรงกันข้าม ซึ่งอาจสรุปได้ว่าแนวทางการสอนในอนาคตเพื่อจะทำให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพ อาจารย์ผู้สอนควรหาวิธีการสอนที่นักศึกษามีส่วนร่วมในการคิด วิเคราะห์เปิดโอกาสให้นักศึกษาสามารถถามหรือตอบคำถามได้ในระหว่างการเรียนเพื่อกระตุ้นให้นักศึกษาคิดและวิเคราะห์ตามเนื้อหาบทเรียน

สุพจน์ อิงอาจ (2555) ได้ศึกษาการจัดการเรียนการสอนโดยการเรียนรู้แบบวิจัยเป็นฐาน วิชาการวิจัยทางเทคโนโลยีการศึกษาเบื้องต้น ระดับปริญญาตรีผลการวิจัยพบว่าการจัดการเรียนการสอนด้วยการเรียนรู้โดยอาศัยการวิจัยเป็นฐานสำหรับนักศึกษาปริญญาตรีที่เรียนวิชาการวิจัยทางเทคโนโลยีการศึกษาเบื้องต้น (ECT4001) คณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยรามคำแหง นักศึกษาเข้าชั้นเรียนอย่างสม่ำเสมอ นักศึกษามี ความตั้งใจ มีความสนใจ มีความกระตือรือร้นในการเรียน มีการทำงานภาคปฏิบัติ การทำแบบฝึกหัด การทำรายงานบุคคลและงานกลุ่มนักศึกษาให้ความร่วมมือในกิจกรรมการสอนโดยเฉพาะการทำงานเป็นกลุ่ม และในการสอบปลายภาคส่วนมากนักศึกษาสอบผ่าน

ธวัชพร ตันตระกูล(2555) ได้ศึกษาเรื่องการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน โดยใช้บทฝึกการสนทนาภาษาอังกฤษผลการวิจัยปรากฏว่า นักศึกษาที่เข้าร่วมในกิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดย ภาพรวมมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารก่อนการทดลองอยู่ในเกณฑ์ดีที่ระดับ ค่าเฉลี่ย 3.86 โดยพบว่า นักศึกษาที่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับดี ร้อยละ13.3 หลังการทดลองพบว่า นักศึกษาสามารถพูด ภาษาอังกฤษได้ดีมาร้อยละ93.3 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา ก่อนและหลังการทดลอง พบว่า หลังการทดลองนักศึกษาสามารถพูด ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้ดีขึ้น โดยมีความสามารถในการพูด เพื่อการสื่อสารหลังการทดลองสูงกว่า ก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

พิจิตรา ทีสุกะ(2556) ได้ศึกษาเรื่องการพัฒนา รูปแบบการเรียนการสอน โดยใช้วิจัยเป็นฐานผลการวิจัย พบว่า 1. รูปแบบการเรียนการสอน NPU Modelโดยใช้แนวคิดการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง คือ 1) การ วิเคราะห์ความต้องการจำเป็นในการเรียนรู้ 2)การพัฒนาทักษะการเรียนรู้อะ และ 3)การตรวจสอบความเข้าใจ ในการเรียนรู้ โดยมีสาระการสอน 4 ประเด็น คือ 1)การวางแผนหลักสูตร 2)การออกแบบหลักสูตร 3)การจัดระบบหลักสูตร และ4)การประเมินหลักสูตร โดยประสิทธิภาพของกระบวนการ ได้คะแนนเฉลี่ย ร้อยละ(E1) 80.00 และประสิทธิภาพของผลผลิต ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ (E2) 83.56 2. ประสิทธิภาพของรูปแบบการเรียนการสอน โดยใช้วิจัยเป็นฐาน พบว่า ความรู้ในการพัฒนา หลักสูตรก่อนและหลังการทดลอง ใช้รูปแบบการเรียนการสอน โดยใช้

วิจัยเป็นฐาน แตกต่างอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยหลังทดลองรูปแบบการเรียนการสอน โดยใช้วิจัยเป็นฐาน นักศึกษา วิชาชีพรู้มีความรู้หลังสูงกว่าก่อนการใช้รูปแบบ 3. ความสามารถในการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาของนักศึกษาโดยรวม อยู่ในระดับสูงมาก 4. ความคิดเห็นของนักศึกษาวินิจฉัยชีพรู้ที่มีต่อรูปแบบการเรียนการสอน โดยใช้วิจัยเป็นฐาน โดย ภาพรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยมากทุกด้าน ส่วนสาระที่นักศึกษาเห็นด้วยในระดับมากที่สุด คือการใช้คำถาม กระตุ้นผู้เรียนเกิดองค์ความรู้ด้วยตนเอง รองลงมาคือการส่งเสริมให้วางแผนการเรียนรู้ด้วยตนเอง

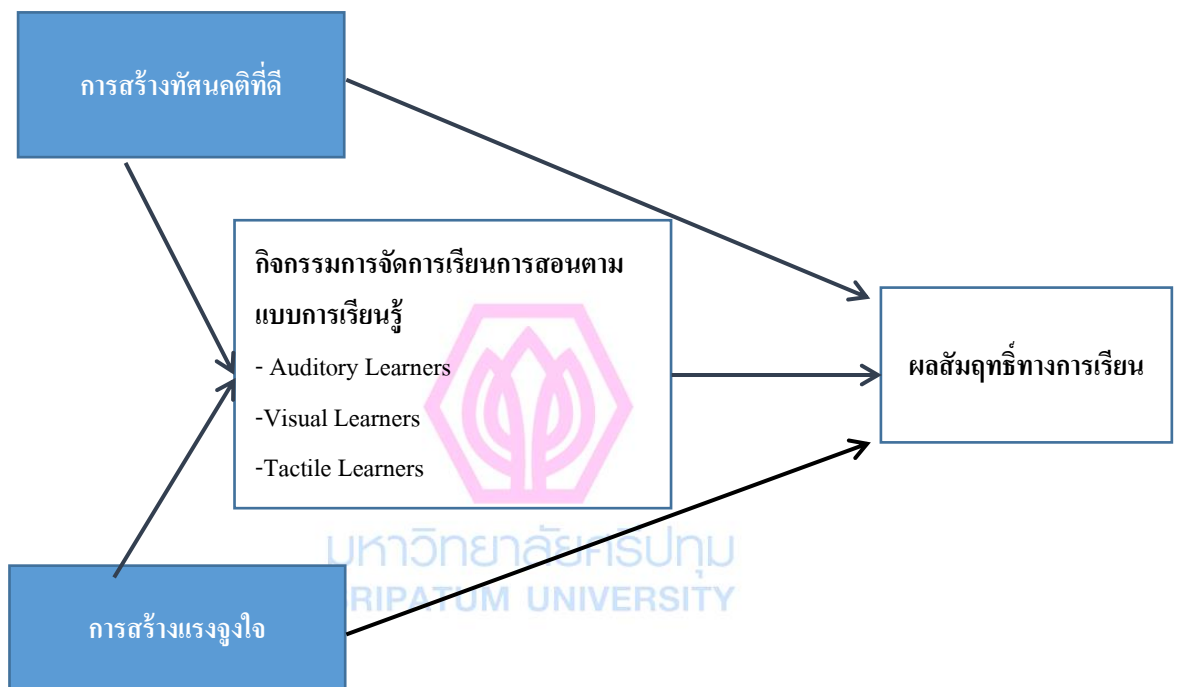
ดวงทิพย์ เจริญรุทซ์ เผื่อนโชติ (2557) ได้ศึกษาทัศนคติของนักศึกษาคณะนิเทศศาสตร์ที่มีต่อรายวิชา COM 218 ภาษาอังกฤษสำหรับนักนิเทศศาสตร์ 1 โดยรวมอยู่ในเชิงบวก โดยกลุ่มตัวอย่างมีทัศนคติในเชิงบวกไปในเรื่องของ การได้ใช้ความรู้จากการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษสำหรับนักนิเทศศาสตร์ 1 ในชีวิตประจำวันในอนาคตอย่างแน่นอน ไม่ว่าจะเป็นการคมนาคม การ ติดต่อสื่อสารหรือ สื่อสารมวลชนต่างๆ นักศึกษาจะพบกับภาษาอังกฤษเสมอ ส่วนการนำความรู้ที่เรียนวิชา ภาษาอังกฤษสำหรับนักนิเทศศาสตร์ไปประยุกต์ใช้นั้นจะพบว่าตนเองสามารถนำไปใช้ใน ชีวิตประจำวันได้ และ นักศึกษามีการซักถามปัญหา หลังการเรียนทุกครั้ง ซึ่งจะทำให้เรียนวิชา ภาษาอังกฤษได้ดี

สกนธ์ ภู่งามดี (2558) ได้ศึกษาการสร้างแรงจูงใจเพื่อส่งเสริมพฤติกรรมการเข้าเรียนอย่างสม่ำเสมอของนักศึกษารายวิชา DGA321 แนวคิดศิลปะ สาขาดิจิทัลอาร์ตส์ คณะดิจิทัลมีเดีย พบว่าสาเหตุที่นักศึกษามีพฤติกรรมขาดเรียนบ่อยในวิชาแนวคิดศิลปะคือการนอนดึก และนิสัยส่วนตัวที่ ชอบท่องเที่ยวหาประสบการณ์ซึ่งเป็นเวลาเดียวกับตารางเรียนโดยสาเหตุ 2 ข้อนี้เป็นสาเหตุจาก ปัจจัยส่วนบุคคลที่เกิดจากตัวนักศึกษาเป็นหลักและ ผลลัพธ์จากการสร้างแรงจูงใจเพื่อส่งเสริม พฤติกรรมการเข้าชั้นเรียนอย่างสม่ำเสมอของนักศึกษากลุ่มดังกล่าว โดยใช้สิ่งจูงใจจากปัจจัยเสริมแรง ด้านบวกและด้านลบ สรุปผลได้ว่านักศึกษา 4 จาก 5 คนมีพฤติกรรมเข้าเรียนสม่ำเสมอมากขึ้นและ นำไปสู่ผลการเรียนที่ดีขึ้นแต่ยังมีนักศึกษาจาก 1 ใน 5 คนยังไม่ปรับพฤติกรรมการเข้าเรียนตามเกณฑ์ ซึ่งผู้วิจัยเสนอแนะให้กำหนดโครงการฝึกอบรมนักศึกษาด้านการพัฒนาตนเองควบคู่กับกิจกรรมที่ สนองต่อความต้องการของนักศึกษาที่เป็นประชากรในกลุ่มวัยรุ่น

Meyers and McNulty (2009) เสนอแนวคิดการจัดกิจกรรมการเรียนตามสภาพจริง เพื่อช่วยให้คุณภาพของผลการเรียนรู้สูงสุด ในการพัฒนารายวิชาต่างๆ ช่วยให้ ผู้เรียนได้เรียนรู้จาก วัสดุในการเรียนรู้ ภาระงานและประสบการณ์การเรียนรู้ โดยอาศัยหลักการ ออกแบบหลักสูตร 5 ประการ คือ 1) โลกแห่งความเป็นจริงและเรื่องที่เกี่ยวข้อง 2) โครงสร้างการจัดลำดับและความสัมพันธ์ภายใน 3) ความต้องการของผู้เรียนในการใช้และมีส่วนร่วมใน ความก้าวหน้าของการ พัฒนาความคิดระดับสูง 4) การปรับเปลี่ยนในแต่ละขั้นตอนและผลการเรียนรู้ที่คาดหวังและ 5) การ ให้ความท้าทายในการเรียนรู้ ความสนใจและแรงจูงใจในการเรียนรู้ สอดคล้องกับแบบจำลอง 3P ของ Biggs (Biggs's 3 Presage-Process-Product) แบบจำลองนี้แสดงการสร้างความสำเร็จให้กับ ผู้เรียน แบบจำลองแสดงถึงปฏิสัมพันธ์ระหว่างการสอนของผู้สอนและ กระบวนการการเรียนรู้ของผู้เรียน ในขั้น Presage เป็นการเรียนการสอนโดยทั่วไป เป็นการประยุกต์การเรียนรู้ในการทำ หน้าที่ของสิ่งแวดล้อมการเรียนรู้ โดยผู้เรียนในระดับอุดมศึกษาด้วย ความคาดหวังในความและ

พฤติกรรมในการพัฒนาบุคลิกภาพอันเนื่องมาจากประสบการณ์การศึกษา ในชั้น Process เป็นการปฏิบัติภาระงาน ภายใต้การรับรู้ในบริบทของการสอน แรงจูงใจ ในการเรียนรู้ และการไขว่คว้า รวมถึงการตัดสินใจในการปฏิบัติโดยไม่ชักช้า ทั้งหลายทั้งปวงเป็น การเรียนรู้ตามภาระงาน ในชั้น Product ผู้เรียนเรียนรู้ที่เป็นทั้งความคิดในระดับต่ำและระดับสูง

กรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

บทที่ 3 ระเบียบวิธีวิจัย

แบบแผนการวิจัย การวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลองในสถานการณ์จริง เพื่อศึกษากลยุทธ์การสอนภาษาอังกฤษพื้นฐานโดยใช้แบบการเรียนรู้ของผู้เรียนของนักศึกษาที่เรียนในรายวิชา ENG 111

E _{sec 32 33} : O ₁ X ₁ O ₂
E _{sec 86} : O ₁ X ₁ O ₂

หมายเหตุ :

E หมายถึง กลุ่มทดลอง ซึ่งเป็นนักศึกษาทุกคนที่ลงทะเบียนรายวิชา ENG111 sec 32 33 และ 86

X₁ คือ กลยุทธ์การสอนโดยใช้การสร้างทัศนคติที่ดี การสร้างแรงจูงใจ และการจัดการเรียนการสอนแบบการเรียนรู้แบบ Auditory Learners และ Tactile Learners สำหรับ Sec 32 33 และ แบบการเรียนรู้แบบ Visual Learners และ Tactile Learners สำหรับ Sec 86

O₁ คือ คะแนน Pre-Test

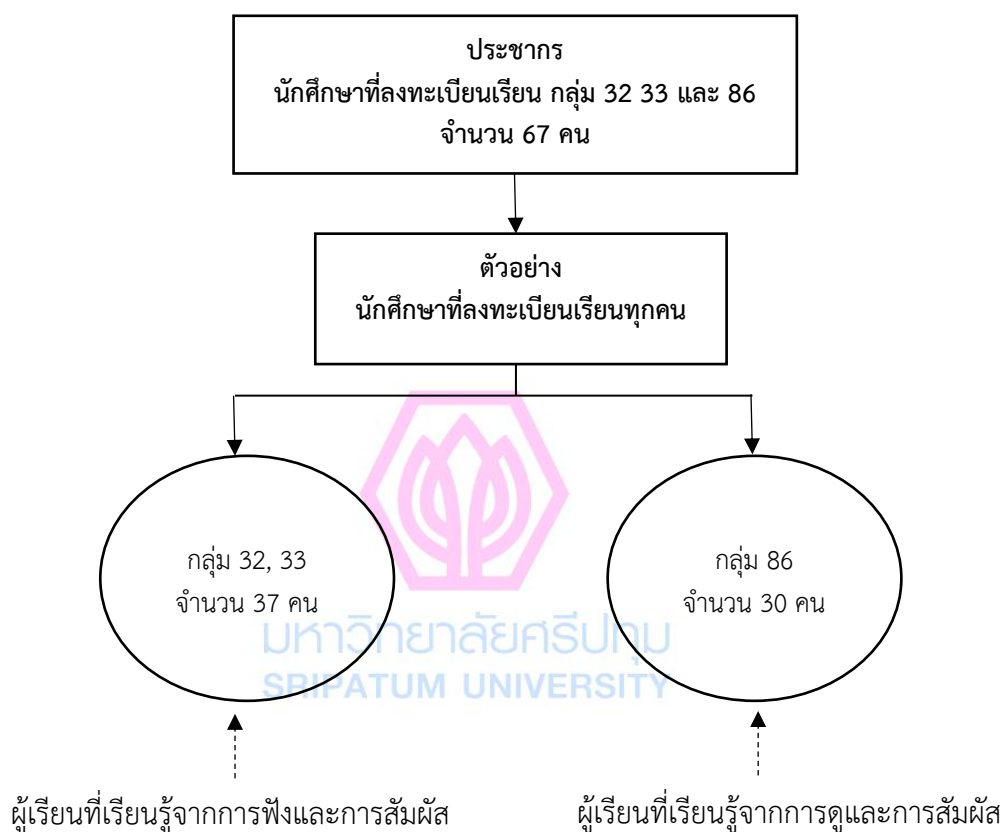
O₂ คือ คะแนน Post-Test และพฤติกรรมของผู้เรียน วัดโดยการสังเกต พฤติกรรม ความกระตือรือร้น และการมีส่วนร่วม

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาที่ลงทะเบียนวิชา ENG 111 ภาคการศึกษาที่ 1/2559 ในกลุ่มเรียนที่ 32 33 และ 86 จำนวน 67 คน เนื่องจากผู้สอนรับผิดชอบสอนรายวิชาดังกล่าวของทั้ง 3 กลุ่มนี้

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาที่ลงทะเบียนในรายวิชา ENG 111 ปีการศึกษา 2559 กลุ่มเรียนที่ 32 33 และ 86 ทุกคน (Census) จำนวน 67 คน

โดยผู้สอนแบ่งลักษณะผู้เรียนที่เรียนรู้จากการฟังและการสัมผัส คือ นักศึกษากลุ่มเรียน 32 และ 33 จำนวน 37 คน และผู้เรียนที่เรียนรู้จากการดูและการสัมผัส คือนักศึกษากลุ่มเรียน 86 จำนวน 30 คน ซึ่งรายละเอียดแสดงดังแผนภาพ

ภาพที่ 2 รายละเอียดของประชากรและตัวอย่างของการศึกษา

3.2 เครื่องมือการวิจัย

เครื่องมือการวิจัยในครั้งนี้ประกอบด้วย

3.2.1. แผนการสอน ครั้งที่ 12 – 15 คือ

- 5) แผนการสอนครั้งที่ 12 เรื่อง Shopping
- 6) แผนการสอนครั้งที่ 13 เรื่อง A wide world
- 7) แผนการสอนครั้งที่ 14 เรื่อง Busy lives
- 8) แผนการสอนครั้งที่ 15 เรื่อง นิทรรศการ

3.2.2 กลยุทธ์การสอน

การศึกษานี้ผู้สอนได้กำหนดให้กลยุทธ์การสอนเป็นเครื่องมือหนึ่งของการศึกษา และได้แยกออกมาจากแผนการสอน เพื่อให้ผู้สอนหรือผู้อ่าน ได้มองเห็นถึงกลยุทธ์การสอนอย่างชัดเจน โดยผู้สอนได้สร้างกลยุทธ์การสอนไว้ดังนี้

1) กลยุทธ์การสร้างทัศนคติที่ดีของผู้เรียนต่อรายวิชาภาษาอังกฤษ

การสร้างทัศนคติที่ดีโดยใช้เทคโนโลยีมาประกอบการสอน เช่น การแชร์โพสเกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษและคำศัพท์ในเฟสบุ๊กกลุ่ม ทั้งนี้เพื่อให้นักศึกษาได้รู้สึกที่ภาษาอังกฤษเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตประจำวัน และการตอบคำถามพูดคุยเกี่ยวกับประเด็นที่นักศึกษาสงสัยผ่านทางไลน์กลุ่ม ทำให้นักศึกษากล้าที่จะแสดงความคิดเห็นและมีส่วนร่วมมากขึ้น ทั้งนี้เพื่อสร้างความคุ้นชินกับผู้สอนในรายวิชาภาษาอังกฤษ และจะส่งผลให้ผู้เรียนมีทัศนคติต่อรายวิชาภาษาอังกฤษที่ดีขึ้น

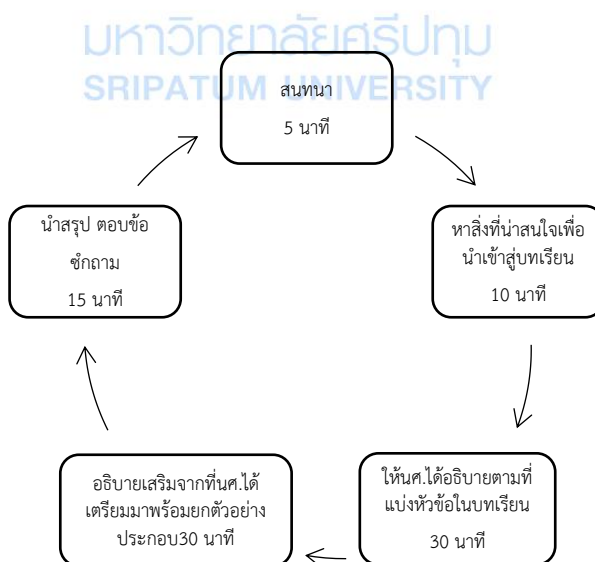
2) กลยุทธ์การสร้างแรงจูงใจของผู้เรียนในการเรียนภาษาอังกฤษ

การสร้างแรงจูงใจ โดยการตั้งเป้าหมายร่วมกันก่อนการเรียนแต่ละครั้ง เพื่อสร้างแรงขับของผู้เรียน ให้ไปสู่เป้าหมายให้ได้

3) กลยุทธ์การสอนตามแบบการเรียนรู้ (Learning Style)

ในการศึกษานี้ผู้สอนได้เลือกแบบการเรียนรู้ Auditory Learners และ Tactile Learners สำหรับ Sec 32 และ 33 และแบบการเรียนรู้ Visual Learners และ Tactile Learners สำหรับ Sec 86 ซึ่งทั้ง 2 ลักษณะหรือกลุ่ม (กลุ่มตามลักษณะที่ผู้สอนแบ่งไว้) มีกลยุทธ์การสอนดังนี้

1. การจัดการเรียนการสอนแบบการเรียนรู้แบบ Auditory Learners และ Tactile Learners สำหรับ Sec 32 และ 33 มีขั้นตอนดังนี้

ภาพที่ 3 การจัดการเรียนการสอนแบบการเรียนรู้แบบ Auditory Learners และ Tactile Learners สำหรับ Sec 32 และ 33

ขั้นตอนที่ 1 การสอนในกลุ่มนี้เน้นที่เริ่มวิชาจะกำหนดเวลา 5 นาที ให้นักศึกษาได้ซักถามถึงวันหยุดหรือวันที่ผ่านมาได้ทำอะไรบ้างซึ่งจะวนให้นักศึกษาได้พูดคุยกันไปเรื่อยๆในบท

สนทนาภาษาอังกฤษ โดยเน้นย้ำให้นักศึกษาไม่ต้องกังวลเรื่องไวยากรณ์ให้พูดสื่อสารกันอย่างเข้าใจก่อน

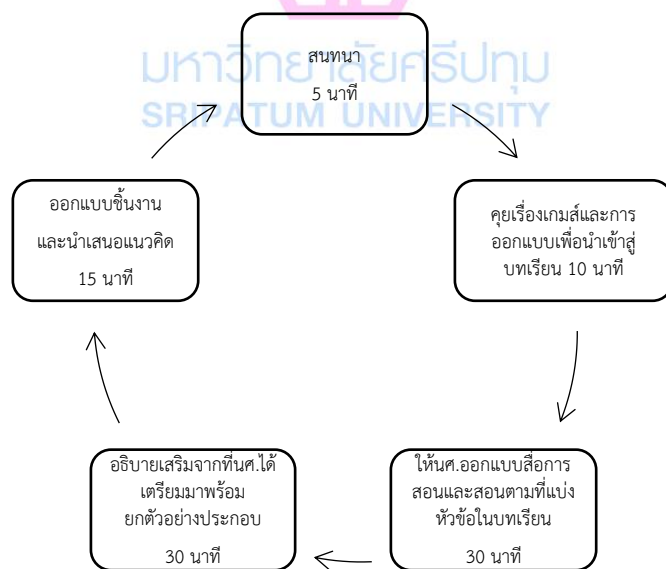
ขั้นตอนที่ 2 ต้องมีการวางแผนการสอนโดยศึกษาบทเรียนที่จะสอนและหาสิ่งที่นักศึกษากำลังเป็นที่สนใจหรือสื่อต่างๆมาดึงความสนใจก่อนเข้าบทเรียน

ขั้นตอนที่ 3 ให้นักศึกษาได้เตรียมการสอนมาสอนเพื่อนในชั้นเรียนตามที่ได้แบ่งหัวข้อไว้ ซึ่งวิธีการนี้มีประโยชน์หลายอย่าง ตามทฤษฎีของ Broom ที่กล่าวว่าหากการเรียนรู้ผู้เรียนได้เป็นผู้สอนผู้เรียนจะได้เรียนรู้ถึง 90% และยังเป็นการให้นักศึกษาฝึกการทำงานเป็นทีมและจัดการงานให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด

ขั้นตอนที่ 4 อธิบายเสริมจากที่นักศึกษาได้เตรียมการมาสอน เนื่องจากสิ่งที่นักศึกษาได้เตรียมมานั้นอาจจะไม่ครบถ้วนหรือการสื่อสารยังไม่สามารถเข้าถึงนักศึกษาในชั้นเรียนได้ ดังนั้นผู้สอนจึงต้องเสริมในสิ่งที่ยังขาดและเติมตัวอย่างประกอบเพื่อให้นักศึกษาทั้งหมดเห็นในภาพรวมตามวัตถุประสงค์ของบทเรียน

ขั้นตอนที่ 5 ขั้นตอนนี้เป็นขั้นตอนที่สำคัญเพราะหากสอนแต่ไม่มีการสรุปบทเรียนอาจทำให้นักศึกษาไม่สามารถถกผลึกองค์ความรู้ของครั้งนั้นได้ ดังนั้นผู้สอนควรนำสรุปบทเรียนและเกริ่นนำเพื่อปูทางไปถึงบทเรียนครั้งต่อไปพร้อมแนะนำให้นักศึกษาได้ศึกษาข้อมูลเพิ่มเติมจากสื่อต่างๆและนำสิ่งที่หามานั้นมาเล่าให้เพื่อนฟังในครั้งต่อไป และตอบข้อซักถามหากนักศึกษามีข้อสงสัย

2. การจัดการเรียนการสอนการเรียนรู้แบบ Visual Learners และ Tactile Learners สำหรับ Sec 86 มีขั้นตอนดังนี้

ภาพที่ 4 การจัดการเรียนการสอนการเรียนรู้แบบ Visual Learners และ Tactile Learners สำหรับ Sec 86

ขั้นตอนที่ 1 การสอนในกลุ่มนี้เน้นที่เริ่มวิชาจะกำหนดเวลา 5 นาที ให้นักศึกษาได้ซักถามถึงวันหยุดหรือวันที่ผ่านมาได้ทำอะไรบ้างซึ่งจะวนให้นักศึกษาได้พูดคุยกันไปเรื่อยๆในบท

สนทนาภาษาอังกฤษ โดยเน้นย้ำให้นักศึกษาไม่ต้องกังวลเรื่องไวยากรณ์ให้พูดสื่อสารกันอย่างเข้าใจก่อน

ขั้นตอนที่ 2 ต้องมีการวางแผนการสอนโดยศึกษบทเรียนที่จะสอนและโยนให้เข้ากับเรื่องเกมส์และการออกแบบเพื่อดึงความสนใจก่อนเข้าบทเรียน

ขั้นตอนที่ 3 ให้นักศึกษาได้ออกแบบสื่อการสอนและเตรียมการสอนมาสอนเพื่อนในชั้นเรียนตามที่ได้แบ่งหัวข้อไว้ ซึ่งวิธีการนี้มีประโยชน์หลายอย่าง ตามทฤษฎีของ Broom ที่กล่าวว่า หากการเรียนรู้ผู้เรียนได้เป็นผู้สอนผู้เรียนจะได้เรียนรู้ถึง 90% และยังเป็นการให้นักศึกษาฝึกการทำงานเป็นทีมและจัดการงานให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด

ขั้นตอนที่ 4 อธิบายเสริมจากที่นักศึกษาได้เตรียมการมาสอน เนื่องจากสิ่งที่นักศึกษาได้เตรียมมานั้นอาจจะไม่ครบถ้วนหรือการสื่อสารยังไม่สามารถเข้าถึงนักศึกษาในชั้นเรียนได้ ดังนั้นผู้สอนจึงต้องเสริมในสิ่งที่ยังขาดและเติมตัวอย่างประกอบเพื่อให้นักศึกษาทั้งหมดเห็นในภาพรวมตามวัตถุประสงค์ของบทเรียน

ขั้นตอนที่ 5 ให้นักศึกษาได้ออกแบบชิ้นงานตามหัวข้อของบทเรียนเช่น เรื่อง Part Sim ให้นักศึกษาออกแบบหนังสือการ์ตูนให้ตรงตามหัวข้อที่กำหนดไว้ ซึ่งนักศึกษาสนใจและชอบที่จะเรียนรู้และได้ทำในสิ่งที่ตนเองชอบ จากนั้นผู้สอนควรนำสรุปบทเรียนและเกริ่นนำเพื่อปูทางไปถึงบทเรียนครั้งต่อไปพร้อมแนะนำให้นักศึกษาได้ศึกษาข้อมูลเพิ่มเติมจากสื่อต่างๆและนำสิ่งที่หามาแนะนำให้เพื่อนฟังในครั้งต่อไป และตอบข้อซักถามหากนักศึกษามีข้อสงสัย

3.3 ข้อสอบ Pre-test และ Post-Test ของรายวิชาดังกล่าว ทั้งนี้ เพื่อใช้วัดผลสัมฤทธิ์ของการเรียนตามกลยุทธ์การสอนที่ได้วางไว้

3.4 วิธีดำเนินการวิจัย

1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อพัฒนาเป็นกรอบแนวคิดของการศึกษา
2. พัฒนากลยุทธ์การสอนสำหรับรายวิชาภาษาอังกฤษ
3. ดำเนินการสอนตามกลยุทธ์ และตามแบบแผนการวิจัยที่วางไว้
4. สังเกตพฤติกรรมของผู้เรียน ปรับกลยุทธ์หากกลยุทธ์ที่ใช้ไม่เหมาะสม
5. ประเมินผลการสอน
6. วิเคราะห์และสรุปผลการศึกษา

3.5 การวิเคราะห์และนำเสนอผลการศึกษา

การวิเคราะห์และนำเสนอผลการศึกษเกี่ยวกับกลยุทธ์การสอนรายวิชาภาษาอังกฤษ ผู้สอนใช้การตรวจสอบความเหมาะสมของกลยุทธ์หรือตอบโต้หรือไม่ โดยใช้ประสบการณ์การของผู้สอนที่ดำเนินการสอน ประกอบกับประเมินจากพฤติกรรมของผู้เรียน (Feedback) ด้วยการสังเกตพฤติกรรม เช่น การเข้าเรียน การส่งงานตรงเวลา การมีส่วนร่วมในชั้นเรียน หากผู้สอนไม่ได้รับ Feedback ที่ดี นั้นแสดงถึงกลยุทธ์ไม่เหมาะสม จึงดำเนินการปรับกลยุทธ์การสอนในครั้งต่อไป และหากไม่ได้รับ Feedback ที่ดี จะแสดงถึงว่ากลยุทธ์นั้นเหมาะสมและสามารถนำไปใช้ได้จริง ทั้งนี้การนำเสนอผลกลยุทธ์จะเสนอในรูปแบบของการบรรยาย และแผนภาพกลยุทธ์

สำหรับการวิเคราะห์และนำเสนอผลการศึกษเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียน ใช้สถิติพรรณนา ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการบรรยายพฤติกรรมของนักศึกษาจากการได้รับกลยุทธ์การสอนของรายวิชาภาษาอังกฤษ

บทที่ 4 ผลการศึกษา

การวิจัยเรื่อง กลยุทธ์การสอนภาษาอังกฤษพื้นฐานโดยใช้แบบการเรียนรู้ของผู้เรียน รายวิชา ENG 111 ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน กลุ่ม 32 33 86 คณะศิลปศาสตร์ มีผลการศึกษา แบ่งออกเป็น 2 ส่วน ดังนี้

1. ผลการศึกษากลยุทธ์การสอนภาษาอังกฤษพื้นฐานโดยใช้แบบการเรียนรู้ของผู้เรียน รายวิชา ENG 111 ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน
 2. ผลการศึกษากผลสัมฤทธิ์ของนักศึกษาที่ได้รับการสอนตามกลยุทธ์การสอนตามแบบการเรียนรู้
- ซึ่งแต่ละส่วนมีรายละเอียดของผลการศึกษา ดังต่อไปนี้

1. ผลการศึกษากลยุทธ์การสอนภาษาอังกฤษพื้นฐานโดยใช้แบบการเรียนรู้ของผู้เรียน รายวิชา ENG 111 ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน

ผลการศึกษาการสอน ปรากฏดังตารางต่อไปนี้

กลยุทธ์การสอน	ผลการประเมินความเหมาะสมของกลยุทธ์	
	กลุ่มเรียน 32 และ 33	กลุ่มเรียน 86
1. กลยุทธ์การสร้างทัศนคติที่ดีของผู้เรียนต่อรายวิชาภาษาอังกฤษ		
1.1 การแชร์โพสเกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษและคำศัพท์ในเฟสบุ๊กกลุ่ม	-นักศึกษาเข้าเรียนตรงเวลา	-นักศึกษามีส่วนร่วมในชั้นเรียน
1.2 การตอบคำถามพูดคุยเกี่ยวกับประเด็นที่นักศึกษาสงสัยผ่านทางไลน์กลุ่ม ทำให้นักศึกษาล้ำที่จะแสดงความคิดเห็นและมีส่วนร่วมมากขึ้น	-นักศึกษาล้ำแสดงความคิดเห็นมากขึ้น -นักศึกษาเปิดใจมากขึ้น	-นักศึกษาล้ำแสดงความคิดเห็นมากขึ้น

กลยุทธ์การสอน	ผลการประเมินความเหมาะสมของกลยุทธ์	
	กลุ่มเรียน 32 และ 33	กลุ่มเรียน 86
2. กลยุทธ์การสร้างแรงจูงใจของผู้เรียนในการเรียนภาษาอังกฤษ ด้วยวิธีการตั้งเป้าหมาย เพื่อสร้างแรงขับ	-นักศึกษามีส่วนร่วมในชั้นเรียน -นักศึกษากระตือรือร้นในชั้นเรียน	-นักศึกษามีส่วนร่วมในชั้นเรียน -นักศึกษากระตือรือร้นในชั้นเรียน -นักศึกษาใส่ใจมากขึ้น
กลยุทธ์การสอนตามแบบการเรียนรู้ (Learning Style)		
3.1 แบบการเรียนรู้ Auditory Learners และ Tactile Learners	-นักศึกษามีส่วนร่วมในชั้นเรียน -นักศึกษากระตือรือร้นในชั้นเรียน -นักศึกษาเปิดใจมากขึ้น -นักศึกษาเข้าใจมากขึ้น -นักศึกษาแลกเปลี่ยนความรู้ร่วมกัน	
3.2 แบบการเรียนรู้ Visual Learners และ Tactile Learners		-นักศึกษามีส่วนร่วมในชั้นเรียน -นักศึกษากระตือรือร้นในชั้นเรียน -นักศึกษาเปิดใจมากขึ้น -นักศึกษาเข้าใจมากขึ้น -นักศึกษาแลกเปลี่ยนความรู้ร่วมกัน

กลยุทธ์การสร้างทัศนคติที่ดีของผู้เรียน ด้วยวิธีการแชร์โพสเกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษและคำศัพท์ในเฟซบุ๊กกลุ่ม นั้น ในกลุ่มเรียน 32 และ 33 พบว่า นักศึกษาเข้าเรียนตรงเวลามากขึ้น ขณะที่กลุ่มเรียน 86 นักศึกษามีส่วนร่วมในชั้นเรียนมากขึ้น และการตอบคำถามพูดคุยเกี่ยวกับประเด็นที่นักศึกษาสงสัยผ่านทางไลน์กลุ่มทำให้นักศึกษากล้าที่จะแสดงความคิดเห็นและมีส่วนร่วมมากขึ้น ในกลุ่มเรียน 32 และ 33 พบว่า นักศึกษากล้าแสดงความคิดเห็นมากขึ้น และนักศึกษาเปิดใจมากขึ้น ขณะที่กลุ่มเรียน 86 นักศึกษากล้าแสดงความคิดเห็นมากขึ้น

กลยุทธ์การสร้างแรงจูงใจของผู้เรียนในการเรียนภาษาอังกฤษ ด้วยวิธีการตั้งเป้าหมาย เพื่อสร้างแรงขับ ในกลุ่มเรียน 32 และ 33 พบว่า นักศึกษามีส่วนร่วมในชั้นเรียน นักศึกษากระตือรือร้นในชั้นเรียน ขณะที่กลุ่มเรียน 86 นักศึกษามีส่วนร่วมในชั้นเรียน นักศึกษากระตือรือร้นในชั้นเรียน และนักศึกษาใส่ใจมากขึ้น

กลยุทธ์การสอนตามแบบการเรียนรู้ (Learning Style) นักศึกษากลุ่มเรียน 32 และ 33 ที่ใช้แบบการเรียนรู้ Auditory Learners และ Tactile Learners พบว่า นักศึกษามีส่วนร่วมในชั้นเรียน

นักศึกษากระตือรือร้นในชั้นเรียน นักศึกษาเปิดใจมากขึ้น และนักศึกษาเข้าใจมากขึ้น ตลอดจนแลกเปลี่ยนความรู้สู่เพื่อนตามความถนัดของตนเอง นักศึกษากลุ่มเรียน 86 ที่ใช้ แบบการเรียนรู้ Visual Learners และ Tactile Learners นักศึกษามีส่วนร่วมในชั้นเรียน นักศึกษากระตือรือร้นในชั้นเรียน นักศึกษาเปิดใจมากขึ้น นักศึกษาเข้าใจมากขึ้น ตลอดจนแลกเปลี่ยนความรู้สู่เพื่อนตามความถนัดของตนเอง

โดยภาพที่จะได้เห็นดังต่อไปนี้ เป็นกิจกรรมการเรียนการสอนที่ใช้กลยุทธ์การสอนในรายวิชาภาษาอังกฤษ ตามแบบการเรียนรู้ของผู้เรียน ดังนี้

1) ภาพการสอนโดยใช้กลยุทธ์การสอน ตามแบบการเรียนรู้ของผู้เรียนที่ใช้แบบการเรียนรู้ Auditory Learners และ Tactile Learners ในนักศึกษากลุ่มเรียน 32 และ 33

2) ภาพการสอนโดยใช้กลยุทธ์การสอน ตามแบบการเรียนรู้ของผู้เรียนที่ใช้แบบการเรียนรู้ Visual Learners และ Tactile Learners ในนักศึกษาในกลุ่มเรียน 86

กิจกรรมที่เหมาะสมกับผู้เรียนที่เรียนรู้ได้ดีจากการดู
 ผู้เรียนเรียนรู้ได้ดีจากการดู และสามารถจำสิ่งที่ดูได้ ผู้เรียนประเภทนี้จะชอบการอ่านใจ และการสังเกต

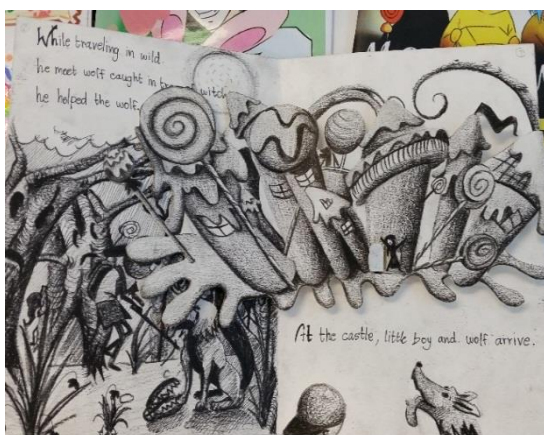
Visual Learners

- Computer Graphics
- Maps
- Posters
- Diagrams
- Graphs, Charts, and Tables
- Graphic Organizers and Text with a lot of Pictures
- Cartoons

กิจกรรมที่เหมาะสมกับผู้เรียนที่เรียนรู้ได้ดีจากการสัมผัส (ลงมือทำ)
 ผู้เรียนเรียนรู้ได้ดีจากการสัมผัส ผู้เรียนจะเข้าใจในสิ่งที่ตนได้ลงมือเขียน และเรียนรู้ได้ดีจากการลงมือทำ การสอนผู้เรียนกลุ่มนี้จะใช้ "The Language Experience Approach (LEA)" and "The Whole Language Approaches"

Tactile Learners

- Drawing
- Making Models
- Playing Board Game
- Following Instructions to make Something
- Making Dioramas

3) ภาพรวมผลการสอนโดยใช้กลยุทธ์การสอนภาษาอังกฤษพื้นฐานโดยใช้แบบการเรียนรู้ของผู้เรียน รายวิชา ENG 111 ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน กลุ่ม 32 33 86 โดยการ จัดนิทรรศการนำเสนอผลงานนักศึกษาวิชาภาษาอังกฤษ

จากผลการศึกษา ผู้สอนได้นำกลยุทธ์ที่ใช้ในการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษมาพัฒนาเป็นรูปแบบการสอนที่เข้าใจง่าย และสะดวกต่อการนำไปใช้และพัฒนาต่อยอด โดยได้หาคำจำกัดที่กระชับ ชัดเจน เพื่อใช้ในการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษ ดังภาพต่อไปนี้

เปิดใจ (Open mind)	ใส่ใจ (Concentrate)	เข้าใจ (Understand)	แบ่งปัน (Share)
<ul style="list-style-type: none"> - ปรับทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ - สร้างแรงจูงใจเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ 	<ul style="list-style-type: none"> - นักศึกษาตั้งใจ เอาใจใส่ในบทเรียน 	<ul style="list-style-type: none"> - นักศึกษาเข้าใจในเนื้อหาและกล้าสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษมากขึ้น 	<ul style="list-style-type: none"> - นักศึกษานำผลงานที่ได้จากการเรียนรู้จัดเป็นนิทรรศการ - การให้นักศึกษาสอนเพื่อนโดยใช้สื่อที่พัฒนาขึ้นเอง - นำผลงานหรือสื่อการสอนนั้นมอบให้กับโรงเรียนที่ขาดแคลนสื่อการสอน พร้อมทั้งการอาสาสอนทั้งหมดนี้เป็นการแสดงถึงการเปิดใจ ใส่ใจ เข้าใจ ต่อการเรียนภาษาอังกฤษ
<p>กลยุทธ์การสร้างทัศนคติที่ดีต่อการเรียน</p>	<p>กลยุทธ์แบบการเรียนรู้ (Learning Style)</p>		
<p>กลยุทธ์การสร้างแรงจูงใจ</p>			

จากรูปแบบข้างต้น เป็นรูปแบบของกลยุทธ์การสอนรายวิชาภาษาอังกฤษ เรียกว่า 3 ใจ 1 แบ่งปัน ซึ่งแต่ละใจ และแบ่งปัน มีรายละเอียดดังนี้

1. **เปิดใจ** ก่อนการจัดการเรียนการสอน ผู้สอนต้องสร้างทัศนคติที่ดีของผู้เรียนต่อรายวิชาภาษาอังกฤษก่อน โดยการสร้างทัศนคติที่ดีนั้น ควรเริ่มตั้งแต่ครั้งแรกของการเรียนการสอน ในที่นี้ก็เพื่อให้ผู้เรียนเปิดใจรับรายวิชาภาษาอังกฤษ เปิดใจรับผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษ และเปิดใจรับเพื่อน ทั้งนี้ ทัศนคติที่ดีต่อรายวิชา ต่อผู้สอน และต่อเพื่อน อาจถูกพังทลายด้วยความผิดหวังจากผลสอบ จากความเข้าใจผิดระหว่างผู้เรียนกับผู้สอน และกับเพื่อน ดังนั้น จึงต้องมีการกระตุ้นหรือสร้างทัศนคติที่ดีอย่างต่อเนื่อง เปิดให้การเปิดใจรับรายวิชา ผู้สอน และเพื่อน ยังคงอยู่ตลอด นอกจากนี้ ทัศนคติที่ดีแล้ว การสร้างแรงจูงใจเป็นอีกส่วนสำคัญที่ทำให้ผู้เรียนเปิดใจ ด้วยการวางเป้าหมายร่วมกัน เพื่อสร้างแรงขับเคลื่อนในการเรียน และแรงจูงใจย่อมมีวันพังทลายเช่นกัน จึงต้องมีการกระตุ้นและสร้างแรงจูงใจอย่างต่อเนื่อง

2. **ใส่ใจ** ภายหลังจากที่ผู้เรียนเปิดใจแล้ว การสร้างให้ผู้เรียนเกิดความใส่ใจ ผู้สอนต้องเข้าใจลักษณะและความถนัดของผู้เรียนแต่ละกลุ่ม แล้วนำกิจกรรมที่เหมาะสมกับผู้เรียนมาใช้ในการดำเนินการจัดการเรียนการสอน จะส่งผลให้ผู้เรียนตั้งใจ และเอาใจใส่ในบทเรียน กิจกรรมการเรียนมากขึ้น

3. **เข้าใจ** จากที่ผู้เรียนได้เปิดใจ และใส่ใจในรายวิชา ด้วยกิจกรรมการเรียนการสอนที่เหมาะสมกับผู้เรียนแล้ว การสร้างความเข้าใจของเนื้อหาจะง่ายขึ้น ผู้เรียนจะแสดงพฤติกรรมการมีส่วนร่วมมากขึ้น แสดงความคิดเห็น กล้าแสดงออก และส่งงานตามที่ได้รับมอบหมายอย่างถูกต้องและตรงเวลา อีกทั้ง ผู้สอนจะหยิบเนื้อหาหรือให้ความรู้ได้ง่ายและรวดเร็วขึ้น

4. **แบ่งปัน** ผู้สอนวางเป้าหมายนอกจากการจัดการจัดกิจกรรมการเรียนตามความเหมาะสมของผู้เรียนแล้ว ยังตั้งเป้าหมายให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมร่วมกัน ตลอดจนการร่วมแบ่งปันความรู้ระหว่างเพื่อน และสังคม ดังนั้น การมอบหมายให้ผู้เรียนสร้างสื่อการสอนตามความหัวข้อที่ผู้เรียนสนใจ และมีความถนัด และนำไปแบ่งปันร่วมกัน ในงานนิทรรศการกรมภาษาอังกฤษ ทั้งนี้ผลของกิจกรรมดังกล่าว ยังช่วยพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียนจากการสอนเพื่อน ในระดับสูงสุดอีกด้วย

2. ผลการศึกษาผลสัมฤทธิ์ของนักศึกษาที่ได้รับการสอนตามกลยุทธ์การสอนตามแบบการเรียนรู้

ผลสัมฤทธิ์ของนักศึกษาที่ได้รับการสอนตามกลยุทธ์การสอนแบบการเรียนรู้ พิจารณาจากคะแนน Pre-test และ Post-test ในรายวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษา ซึ่งปรากฏผลดังนี้

ตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน Pre-test และ Post-test ภาพรวมและรายกลุ่ม

Pre-test และ Post-test	กลุ่ม 32 (n=17)	กลุ่ม 33 (n=20)	กลุ่ม 86 (n=30)	รวม (n=67)
คะแนนเฉลี่ย (ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน) Pre-test	73.88 (22.22)	61.30 (19.35)	83.53 (31.38)	74.45 (27.39)
คะแนนเฉลี่ย (ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน) Post-test	102.12 (20.58)	105.50 (21.62)	105.24 (23.32)	103.01 (21.92)

จากข้อมูลในตารางที่ 1 พบว่า ภาพรวมนักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ดีขึ้นสังเกตได้จากค่าเฉลี่ยของคะแนน Post-test สูงกว่าค่าเฉลี่ยของคะแนน Pre-Test โดยเปรียบเทียบระหว่าง 103.01 กับ 74.75 คะแนนตามลำดับ เมื่อพิจารณาจำแนกตามกลุ่มพบว่า ทุกกลุ่มมีผลสัมฤทธิ์ดีขึ้น แสดงว่าการใช้กลยุทธ์การสอนตามแบบการเรียนรู้ของผู้เรียนทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์การเรียนดีขึ้น

ตารางที่ 2 ค่าเฉลี่ยของคะแนน Pre-test และ Post-test ความต่างของคะแนนเฉลี่ยและคะแนนเฉลี่ยเพิ่มสัมพัทธ์ ภาพรวมและรายกลุ่ม

กลุ่มเรียน	Pre-Test (Mean)	Post-Test (Mean)	ความต่างของ คะแนนเฉลี่ย	คะแนนเฉลี่ยเพิ่ม สัมพัทธ์
กลุ่ม 32	73.88	102.12	28.24	50.32
กลุ่ม 33	61.30	105.50	44.20	64.34
กลุ่ม 86	83.53	105.24	21.71	46.72
รวม	74.65	103.01	28.36	51.24

จากข้อมูลในตารางที่ 2 พบว่า นักศึกษาในกลุ่ม 32 มีคะแนนพัฒนาการที่วัดจากคะแนนความต่างของคะแนนเฉลี่ย Post-Test – Pre-Test เท่ากับ 28.24 คะแนน แสดงให้เห็นว่า นักศึกษากลุ่ม 32 มีคะแนนเฉลี่ยครั้งหลังเปลี่ยนไปจากครั้งแรกจำนวน 28.24 คะแนน เมื่อพิจารณาคะแนนเฉลี่ยเพิ่มสัมพัทธ์พบว่า นักศึกษาในกลุ่ม 32 สามารถพัฒนาการเรียนได้ร้อยละ 50.32 ของปริมาณที่ควรพัฒนาได้

ในกลุ่ม 33 มีคะแนนพัฒนาการที่วัดจากคะแนนความต่างของคะแนนเฉลี่ย Post-Test – Pre-Test เท่ากับ 44.20 คะแนน แสดงให้เห็นว่า นักศึกษากลุ่ม 33 มีคะแนนเฉลี่ยครั้งหลังเปลี่ยนไปจากครั้งแรกจำนวน 44.20 คะแนน เมื่อพิจารณาคะแนนเฉลี่ยเพิ่มสัมพัทธ์พบว่า นักศึกษาในกลุ่ม 33 สามารถพัฒนาการเรียนได้ร้อยละ 64.34 ของปริมาณที่ควรพัฒนาได้

ในกลุ่ม 86 มีคะแนนพัฒนาการที่วัดจากคะแนนความต่างของคะแนนเฉลี่ย Post-Test – Pre-Test เท่ากับ 21.71 คะแนน แสดงให้เห็นว่า นักศึกษากลุ่ม 86 มีคะแนนเฉลี่ยครั้งหลังเปลี่ยนไป

จากครั้งแรกจำนวน 21.71 คะแนน เมื่อพิจารณาคะแนนเฉลี่ยเพิ่มสัมพัทธ์พบว่านักศึกษาในกลุ่ม 86 สามารถพัฒนาการเรียนรู้ได้ร้อยละ 46.72 ของปริมาณที่ควรพัฒนาได้

โดยภาพรวมทั้ง 3 กลุ่ม มีคะแนนพัฒนาการที่วัดจากคะแนนความต่างของคะแนนเฉลี่ย Post-Test – Pre-Test เท่ากับ 28.36 คะแนน แสดงให้เห็นว่านักศึกษาทั้ง 3 กลุ่ม มีคะแนนเฉลี่ยครั้งหลังเปลี่ยนไปจากครั้งแรกจำนวน 28.36 คะแนน เมื่อพิจารณาคะแนนเฉลี่ยเพิ่มสัมพัทธ์พบว่า นักศึกษาทั้ง 3 กลุ่ม สามารถพัฒนาการเรียนรู้ได้ร้อยละ 51.24 ของปริมาณที่ควรพัฒนาได้

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การศึกษากลยุทธ์การสอนภาษาอังกฤษพื้นฐานโดยใช้แบบการเรียนรู้ของผู้เรียน รายวิชา ENG 111 ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ผู้วิจัยขอเสนอสรุปผล ภาพรวมของงานวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. สรุปผลการศึกษา

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษากลยุทธ์ตามแบบการเรียนรู้รายวิชาภาษาอังกฤษ และเพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ของนักศึกษาที่ได้รับการสอนตามกลยุทธ์การสอนตามแบบการเรียนรู้ โดยใช้รูปแบบการวิจัยแบบกึ่งทดลอง เก็บรวบรวมข้อมูลกับนักศึกษาที่ลงทะเบียนวิชา ENG 111 ภาคการศึกษาที่ 1/2559 ในกลุ่มเรียนที่ 32 33 และ 86 จำนวน 90 คน กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาที่ลงทะเบียนในรายวิชา ENG 111 ปีการศึกษา 2559 กลุ่มเรียนที่ 32 33 และ 86 ทุกคน (Census) จำนวน 90 คน โดยผู้สอนแบ่งลักษณะผู้เรียนที่เรียนรู้จากการฟังและการสัมผัส คือ นักศึกษากลุ่มเรียน 32 และ 33 จำนวน 60 คน และผู้เรียนที่เรียนรู้จากการดูและการสัมผัส คือ นักศึกษากลุ่มเรียน 86 จำนวน 30 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา คือ แผนการสอน กลยุทธ์การสอน และข้อสอบปลาย การวิเคราะห์และนำเสนอผลการศึกษเกี่ยวกับกลยุทธ์การสอนรายวิชาภาษาอังกฤษ ผู้สอนใช้การตรวจสอบความเหมาะสมของกลยุทธ์หรือตอบโจทย์หรือไม่ โดยใช้ประสบการณ์การของผู้สอนที่ดำเนินการสอน ประกอบกับประเมินจากพฤติกรรมของผู้เรียน (Feedback) ด้วยการสังเกตพฤติกรรม เช่น การเข้าเรียน การส่งงานตรงเวลา การมีส่วนร่วมในชั้นเรียน หากผู้สอนไม่ได้รับ Feedback ที่ดี นั้นแสดงถึงกลยุทธ์ไม่เหมาะสม จึงดำเนินการปรับกลยุทธ์การสอนในครั้งต่อไป และหากไม่ได้รับ Feedback ที่ดี จะแสดงถึงว่ากลยุทธ์นั้นเหมาะสมและสามารถนำไปใช้ได้จริง ทั้งนี้การนำเสนอผลกลยุทธ์จะเสนอในรูปแบบของการบรรยาย และแผนภาพกลยุทธ์ สำหรับการวิเคราะห์ และนำเสนอผลการศึกษเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียน ใช้สถิติพรรณนา ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการบรรยายพฤติกรรมของนักศึกษาจากการได้รับกลยุทธ์การสอนของรายวิชาภาษาอังกฤษ

สำหรับผลการศึกษาขอเสนอสรุปผลดังนี้

1) ผลการศึกษากลยุทธ์การสอนภาษาอังกฤษพื้นฐานโดยใช้แบบการเรียนรู้ของผู้เรียน รายวิชา ENG 111 ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน พบว่า กลยุทธ์การสร้างทัศนคติ

ที่ดีของผู้เรียน ด้วยวิธีการแชร์โพสเกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษและคำศัพท์ในเฟสบุ๊คกลุ่ม นั้น ในกลุ่มเรียน 32 และ 33 พบว่า นักศึกษาเข้าเรียนตรงเวลามากขึ้น ขณะที่กลุ่มเรียน 86 นักศึกษามีส่วนร่วมในชั้นเรียนมากขึ้น และการตอบคำถามพูดคุยเกี่ยวกับประเด็นที่นักศึกษาสงสัยผ่านทางไลน์กลุ่มทำให้นักศึกษากล้าที่จะแสดงความคิดเห็นและมีส่วนร่วมมากขึ้น ในกลุ่มเรียน 32 และ 33 พบว่า นักศึกษากล้าแสดงความคิดเห็นมากขึ้น และนักศึกษาเปิดใจมากขึ้น ขณะที่กลุ่มเรียน 86 นักศึกษากล้าแสดงความคิดเห็นมากขึ้น

กลยุทธ์การสร้างแรงจูงใจของผู้เรียนในการเรียนภาษาอังกฤษ ด้วยวิธีการตั้งเป้าหมาย เพื่อสร้างแรงขับ ในกลุ่มเรียน 32 และ 33 พบว่า นักศึกษามีส่วนร่วมในชั้นเรียน นักศึกษากระตือรือร้นในชั้นเรียน ขณะที่กลุ่มเรียน 86 นักศึกษามีส่วนร่วมในชั้นเรียน นักศึกษากระตือรือร้นในชั้นเรียน และนักศึกษาใส่ใจมากขึ้น

กลยุทธ์การสอนตามแบบการเรียนรู้ (Learning Style) นักศึกษากลุ่มเรียน 32 และ 33 ที่ใช้แบบการเรียนรู้ Auditory Learners และ Tactile Learners พบว่า นักศึกษามีส่วนร่วมในชั้นเรียน นักศึกษากระตือรือร้นในชั้นเรียน นักศึกษาเปิดใจมากขึ้น และนักศึกษาเข้าใจมากขึ้น ตลอดจนแลกเปลี่ยนความรู้สู่เพื่อนตามความถนัดของตนเอง นักศึกษากลุ่มเรียน 86 ที่ใช้แบบการเรียนรู้ Visual Learners และ Tactile Learners นักศึกษามีส่วนร่วมในชั้นเรียน นักศึกษากระตือรือร้นในชั้นเรียน นักศึกษาเปิดใจมากขึ้น นักศึกษาเข้าใจมากขึ้น ตลอดจนแลกเปลี่ยนความรู้สู่เพื่อนตามความถนัดของตนเอง

จากผลการศึกษา ผู้สอนได้นำกลยุทธ์ที่ใช้ในการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษมาพัฒนาเป็นรูปแบบการสอนที่เข้าใจง่าย และสะดวกต่อการนำไปใช้และพัฒนาต่อยอด โดยได้หาคำจำกัดที่กระชับ ชัดเจน เพื่อใช้ในการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษ คือ 3 ใจ 1 แบ่งปัน ซึ่งแต่ละใจ และแบ่งปัน มีรายละเอียดดังนี้

1. เปิดใจ ก่อนการจัดการเรียนการสอน ผู้สอนต้องสร้างทัศนคติที่ดีของผู้เรียนต่อรายวิชาภาษาอังกฤษก่อน โดยการสร้างทัศนคติที่ดีนั้น ควรเริ่มตั้งแต่ครั้งแรกของการเรียนการสอน ในที่นี้ก็เพื่อให้ผู้เรียนเปิดใจรับรายวิชาภาษาอังกฤษ เปิดใจรับผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษ และเปิดใจรับเพื่อน ทั้งนี้ ทัศนคติที่ดีต่อรายวิชา ต่อผู้สอน และต่อเพื่อน อาจถูกพังทลายด้วยความผิดหวังจากผลสอบ จากความเข้าใจผิดระหว่างผู้เรียนกับผู้สอน และกับเพื่อน ดังนั้น จึงต้องมีการกระตุ้นหรือสร้างทัศนคติที่ดี อย่างต่อเนื่อง เปิดให้การเปิดใจรับรายวิชา ผู้สอน และเพื่อน ยังคงอยู่ตลอด นอกจากนี้ ทัศนคติที่ดีแล้ว การสร้างแรงจูงใจเป็นอีกส่วนสำคัญที่ทำให้ผู้เรียนเปิดใจ ด้วยการวางเป้าหมายร่วมกัน เพื่อสร้างแรงขับเคลื่อนในการเรียน และแรงจูงใจย่อมมีวันพังทลายเช่นกัน จึงต้องมีการกระตุ้นและสร้างแรงจูงใจอย่างต่อเนื่อง

2. ใส่ใจ ภายหลังจากที่ผู้เรียนเปิดใจแล้ว การสร้างให้ผู้เรียนเกิดความใส่ใจ ผู้สอนต้องเข้าใจลักษณะและความถนัดของผู้เรียนแต่ละกลุ่ม แล้วนำกิจกรรมที่เหมาะสมกับผู้เรียนมาใช้ในการ

ดำเนินการจัดการเรียนการสอน จะส่งผลให้ผู้เรียนตั้งใจ และเอาใจใส่ในบทเรียน กิจกรรมการเรียนมากขึ้น

3. เข้าใจ จากที่ผู้เรียนได้เปิดใจ และใส่ใจในรายวิชา ด้วยกิจกรรมการเรียนการสอนที่เหมาะสมกับผู้เรียนแล้ว การสร้างความเข้าใจของเนื้อหาจะง่ายขึ้น ผู้เรียนจะแสดงพฤติกรรมการมีส่วนร่วมมากขึ้น แสดงความคิดเห็น กล้าแสดงออก และส่งงานตามที่ได้รับมอบหมายอย่างถูกต้องและตรงเวลา อีกทั้ง ผู้สอนจะหยิบเนื้อหาหรือให้ความรู้ได้ง่ายและรวดเร็วขึ้น

4. แบ่งปัน ผู้สอนวางเป้าหมายนอกจากการจัดกิจกรรมการเรียนตามความเหมาะสมของผู้เรียนแล้ว ยังตั้งเป้าหมายให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมร่วมกัน ตลอดจนการร่วมแบ่งปันความรู้ระหว่างเพื่อน และสังคม ดังนั้น การมอบหมายให้ผู้เรียนสร้างสื่อการสอนตามความหัวข้อที่ผู้เรียนสนใจ และมีความถนัด และนำไปแบ่งปันร่วมกัน ในงานนิทรรศการภาษาอังกฤษ ทั้งนี้ผลของกิจกรรมดังกล่าวยังช่วยพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียนจากการสอนเพื่อน ในระดับสูงสุดอีกด้วย

2) ผลการศึกษาผลสัมฤทธิ์ของนักศึกษาที่ได้รับการสอนตามกลยุทธ์การสอนตามแบบการเรียนรู้ พบว่าภาพรวมนักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ดีขึ้นสังเกตได้จากค่าเฉลี่ยของคะแนน Post-test สูงกว่าค่าเฉลี่ยของคะแนน Pre-Test โดยเปรียบเทียบระหว่าง 103.01 กับ 74.75 คะแนนตามลำดับ เมื่อพิจารณาจำแนกตามกลุ่มพบว่า ทุกกลุ่มมีผลสัมฤทธิ์ดีขึ้น แสดงว่าการใช้กลยุทธ์การสอนตามแบบการเรียนรู้ของผู้เรียนทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ดีขึ้น

โดยภาพรวมทั้ง 3 กลุ่ม มีคะแนนพัฒนาการที่วัดจากคะแนนความต่างของคะแนนเฉลี่ย Post-Test - Pre-Test เท่ากับ 28.36 คะแนน แสดงให้เห็นว่านักศึกษาทั้ง 3 กลุ่ม มีคะแนนเฉลี่ยครั้งหลังเปลี่ยนไปจากครั้งแรกจำนวน 28.36 คะแนน เมื่อพิจารณาคะแนนเฉลี่ยเพิ่มสัมพัทธ์พบว่านักศึกษาทั้ง 3 กลุ่ม สามารถพัฒนาการเรียนรู้ได้ร้อยละ 51.24 ของปริมาณที่ควรพัฒนาได้

2.อภิปรายผล

ผลการศึกษากลยุทธ์การสอนภาษาอังกฤษพื้นฐานโดยใช้แบบการเรียนรู้ของผู้เรียนรายวิชา ENG 111 ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน พบว่า กลยุทธ์การสอนต้องประกอบด้วย การสร้างทัศนคติ และการสร้างแรงจูงใจ เพื่อเปิดใจของผู้เรียนในการรับเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษ ผู้สอน และเพื่อน ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของดวงทิพย์ เจริญรุฑ์ เผื่อนโชติ (2557) ได้ศึกษาทัศนคติของนักศึกษาคณะนิเทศศาสตร์ที่มีต่อรายวิชา COM 218 ภาษาอังกฤษสำหรับนักนิเทศศาสตร์ 1 โดยรวมอยู่ในเชิงบวก โดยกลุ่มตัวอย่างมีทัศนคติในเชิงบวกไปในเรื่องของ การได้ใช้ความรู้จากการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษสำหรับนักนิเทศศาสตร์ 1 ในชีวิตประจำวันในอนาคตอย่างแน่นอน ไม่ว่าจะเป็นการคมนาคม การ ติดต่อสื่อสารหรือสื่อสารมวลชนต่างๆ นักศึกษาจะพบกับภาษาอังกฤษเสมอ ส่วนการนำความรู้ที่เรียนวิชา ภาษาอังกฤษสำหรับนักนิเทศศาสตร์ไปประยุกต์ใช้นั้นจะพบว่าตนเองสามารถนำไปใช้ในในชีวิตประจำวันได้ และ นักศึกษามีการซักถามปัญหา หลังการเรียนทุกครั้ง ซึ่งจะทำให้เรียนวิชาภาษาอังกฤษได้ดีและสอดคล้องกับการศึกษาของ สกนธ์ ภู่งามดี (2558) ได้ศึกษาการสร้างแรงจูงใจเพื่อส่งเสริมพฤติกรรมการเข้าเรียนอย่างสม่ำเสมอของนักศึกษา

รายวิชา DGA321 แนวคิดศิลปะ สาขาดิจิทัลอาร์ตส์ คณะดิจิทัลมีเดีย พบว่าสาเหตุที่นักศึกษาที่มีพฤติกรรมขาดเรียนบ่อยในวิชาแนวคิดศิลปะคือการนอนดึก และนิสัยส่วนตัวที่ชอบท่องเที่ยวหาประสบการณ์ซึ่งเป็นเวลาเดียวกับตารางเรียนโดยสาเหตุ 2 ข้อนี้เป็นสาเหตุจากปัจจัยส่วนบุคคลที่เกิดจากตัวนักศึกษาเป็นหลักและ ผลลัพธ์จากการสร้างแรงจูงใจเพื่อส่งเสริมพฤติกรรมการศึกษาเข้าชั้นเรียนอย่างสม่ำเสมอของนักศึกษากลุ่มดังกล่าว โดยใช้สิ่งจูงใจจากปัจจัยเสริมแรงด้านบวกและด้านลบ สรุปผลได้ว่านักศึกษา 4 จาก 5 คนมีพฤติกรรมเข้าเรียนล่าช้ามากขึ้นและนำไปสู่ผลการเรียนที่ต่ำขึ้นแต่ยังมีนักศึกษาจาก 1 ใน 5 คนยังไม่ปรับพฤติกรรมเข้าเรียนตามเกณฑ์ซึ่งผู้วิจัยเสนอแนะให้กำหนดโครงการฝึกอบรมนักศึกษาด้านการพัฒนาตนเองควบคู่กับกิจกรรมที่สนองต่อความต้องการของนักศึกษาที่เป็นประชากรในกลุ่มวัยรุ่น

สำหรับกลยุทธ์การสอนตามลักษณะการเรียนรู้ของผู้เรียน หรือการเลือกจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ผู้เรียนถนัด หรือสนใจ จะทำให้ผู้เรียนใส่ใจและเข้าใจเนื้อหามากยิ่งขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดแบบการเรียนรู้ (Learning Style) ของ Haynes (2009) ที่กล่าวว่า อาจารย์ต้องศึกษาแบบการเรียนรู้ของผู้เรียนและหาทางให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ในแบบของตน เพื่อให้การเรียนรู้เป็นเรื่องง่ายและได้ผลมากขึ้น โดย ได้รายงานว่ามีแบบการเรียนรู้มี 3 ประเภท คือ 1) ลักษณะผู้เรียนที่เรียนรู้ได้ดีจากการฟัง (Auditory Learners) หมายถึง ผู้เรียนเรียนรู้ได้ดีจากการฟัง และสามารถจดจำสิ่งที่ฟังได้ ผู้เรียนประเภทนี้จะสนุกกับการพูดคุย สัมภาษณ์ การอ่านออกเสียง สำหรับกิจกรรมการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับผู้เรียนกลุ่มนี้ ได้แก่ Interviewing, Debating, Participating on a Panel, Giving Oral Reports, Participating in Oral Discussions of Written Material 2) ลักษณะผู้เรียนที่เรียนรู้ได้ดีจากการดู (Visual learners) หมายถึง ผู้เรียนเรียนรู้ได้ดีจากการดู และสามารถจำสิ่งที่ดูได้ ผู้เรียนประเภทนี้จะชอบการอ่านในใจ และการสังเกต กิจกรรมการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับผู้เรียนกลุ่มนี้ ได้แก่ Computer Graphics, Maps, Graphs, Charts, Cartoons, Posters, Diagrams, Graphic Organizers and Text with a lot of Pictures และ 3) ลักษณะผู้เรียนที่เรียนรู้ได้ดีจากการสัมผัส (Tactile Learners) หมายถึง ผู้เรียนเรียนรู้ได้ดีจากการสัมผัส พวกเขาจะเข้าใจในสิ่งที่ตนได้ลงมือเขียน และเรียนรู้ได้ดีจากการลงมือทำ กิจกรรมการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับผู้เรียนกลุ่มนี้ ได้แก่ Drawing, Playing Board Game, Making Dioramas, Making Models, Following Instructions to make Something การสอนอ่านกับผู้เรียนกลุ่มนี้เหมาะที่จะใช้ "The Language Experience Approach (LEA)" และ "The Whole Language Approaches"

ผลการศึกษาผลสัมฤทธิ์ของนักศึกษาที่ได้รับการสอนตามกลยุทธ์การสอนตามแบบการเรียนรู้พบว่าภาพรวมนักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ดีขึ้นสังเกตได้จากค่าเฉลี่ยของคะแนน Post-test สูงกว่าค่าเฉลี่ยของคะแนน Pre-Test เมื่อพิจารณาจำแนกตามกลุ่มพบว่า ทุกกลุ่มมีผลสัมฤทธิ์ดีขึ้น แสดงว่าการใช้กลยุทธ์การสอนตามแบบการเรียนรู้ของผู้เรียนทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์การเรียนดีขึ้นสอดคล้องกับการศึกษาของ พิจิตรา ทีสุกะ(2556) ที่ศึกษาเรื่องการพัฒนาแบบการเรียนการสอน โดยใช้วิจัยเป็นฐานผลการวิจัย พบว่า ความรู้ในการพัฒนา หลักสูตรก่อนและหลังการทดลอง ใช้รูปแบบการเรียนการสอน โดยใช้วิจัยเป็นฐาน แตกต่างอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยหลังทดลองรูปแบบการเรียนการสอน โดยใช้วิจัยเป็นฐาน นักศึกษา วิชาชีพรู้มีความรู้หลังสูงกว่าก่อนการใช้รูปแบบและสอดคล้องกับการศึกษาของ ธวัชพร ต้นตระกูล(2555) ที่ศึกษาเรื่องการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน โดยใช้บทฝึกการสนทนาภาษาอังกฤษและพบว่า ผลการ

เปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา ก่อนและหลังการทดลอง พบว่า หลังการทดลอง นักศึกษาสามารถพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้ดีขึ้น โดยมีความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสารหลังการทดลองสูงกว่า ก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. ข้อเสนอแนะ

3.1 ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. ในด้านทัศนคติควรมีการสร้างทัศนคติที่ดีก่อนการเรียนการสอนโดยสร้างแรงจูงใจควบคู่กัน เพื่อให้ผู้เรียนเปิดใจที่จะเรียนรู้ในสิ่งที่ผู้เรียนส่วนใหญ่กลัวและไม่ถนัด
2. ควรเสริมทัศนคติและแรงจูงใจอย่างต่อเนื่องโดยสังเกตจากพฤติกรรมของผู้เรียนที่เปลี่ยนแปลง เช่น ไม่ตรงเวลา ไม่ส่งงาน ไม่มีสมาธิในการเรียน เป็นต้น
3. ผู้สอนต้องวิเคราะห์ผู้เรียนก่อนที่จะวางแผนการสอนให้ตรงตามแบบและลักษณะของผู้เรียนในแต่ละแบบ เพื่อให้มีบรรยากาศที่ดีในการเรียนการสอน ผู้สอนต้องใส่ใจผู้เรียนโดยสังเกตจากพฤติกรรมและอธิบายให้ผู้เรียนได้เข้าใจในเนื้อหาต่างๆในทันที
4. ผู้สอนควรสอดแทรกการทำงานเป็นทีม จริยธรรม และ คุณธรรม เข้าไปด้วยในรายวิชา เพื่อให้ผู้เรียนได้ตระหนักถึงการแบ่งปันมากกว่าการแข่งขัน ตามนโยบาย เก่ง ดี มีสุข

3.2 ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. หากมีการศึกษาเพิ่มเติมควรเพิ่มการทำงานเป็นทีม การสอนโดยใช้คุณธรรมและจริยธรรม ร่วมกับกลยุทธ์การสอน
2. ควรศึกษากลยุทธ์การสอนแบบอื่นๆเพื่อให้ครอบคลุมกับผู้เรียนในรูปแบบต่างๆ

บรรณานุกรม

ชินวรรณ บุญยเกียรติ. (2553). 180 วันร้อยเรียงรุ่มสู่การพัฒนา. เอกสารรวบรวมการขับเคลื่อนนโยบายการพัฒนาการศึกษา. มกราคม-กรกฎาคม 2553

ไชยยศ จิรเมธากร. (2554). โครงการหนึ่งมหาวิทยาลัยหนึ่งจังหวัด. จดหมายข่าวสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา. ปีที่ 2 ฉบับที่ 53 ประจำวันที่ 14 มีนาคม 2554.

ณภัทร วุฒิวงศา. (2557). กลยุทธ์สร้างแรงจูงใจ: การพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ. วารสารนักบริหาร ปีที่ 34 ฉบับที่ 1 มกราคม-มิถุนายน 2557. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.

ดวงทิพย์ เจริญรุรักษ์ เผื่อนโชติ. (2557). ทศนคติของนักศึกษาคณะนิเทศศาสตร์ที่มีต่อรายวิชา COM 218 ภาษาอังกฤษสำหรับนักนิเทศศาสตร์ 1. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยรังสิต.

ดารณี เอื้อชนะจิต. (2547). ผลกระทบของคุณภาพข้อมูลทางบัญชีที่มีต่อประสิทธิภาพ การตัดสินใจของผู้บริหารของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขต กรุงเทพมหานคร. คณะการบัญชีมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.

ทวีศักดิ์ อุ่นจิตติกุล. 2556. ความล้มเหลวของการศึกษากับปัญหานานับประการ. แหล่งที่มา: <http://www.dailynews.co.th>, 5 ตุลาคม 2556.

ทิตนา แคมมณี. (2551). วิธีสอนสำหรับครูมืออาชีพ. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ธราบุญ คุณจินดา. (2550). ประโยชน์และวิธีใช้เทคโนโลยีกับการเรียนการสอน. หอนงคาย: สารสองฝั่งโขง.

ธวัชพร ต้นตระกูล. (2555). ได้ศึกษาเรื่องการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันโดยใช้บทฝึกการสนทนาภาษาอังกฤษ. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยศรีปทุม.

นงนิภา ตูลยานนท์และคณะ. (2551). การใช้วิธีทบทวนในชั้นเรียนเพื่อพัฒนาผลการเรียนของนักศึกษาในวิชาการบัญชีภาคีอากร. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ.

ประดินันท์ ประดับศิลป์ และคณะ. (2554). ผลสัมฤทธิ์ของการใช้เทคนิคการสอนจำลองสถานการณ์ในการสอนวิชาการบัญชีปฏิบัติการ ของนักศึกษาชั้นปีที่4 คณะการบัญชี มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.

ประนิศศรี สาริกัลป์ยะ. (2553). เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของการใช้วิธีสอนโดยให้ทำแบบฝึกหัดในชั้นเรียน. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.

ปาริชาติ เทพอารักษ์. (2550). “สังคมประชาธิปไตยที่มีธรรมาภิบาล รากฐานสังคมอยู่เย็นเป็นสุข” วารสารเศรษฐกิจและสังคม 44, 1 (มกราคม – มีนาคม): 48 – 55

พิจิตรา ที่สุกะ. (2556). การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอน โดยใช้วิจัยเป็นฐาน วิชาการพัฒนาหลักสูตร สำหรับนักศึกษาวิชาชีพครู. วิทยานิพนธ์ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ภาควิชาหลักสูตรและวิธีสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.

พรรณนิภา แจ่มสุวรรณ . (2553). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และความสนใจระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนวิชาการบัญชีภาษีอากรโดยใช้กิจกรรมการเรียนแบบร่วมมือ. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.

รองเอก วรรณพฤษ. (2554). ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาการบัญชีชั้นสูง 2 ของนักศึกษามหาวิทยาลัยศรีปทุม. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยศรีปทุม.

วิจารณ์ พานิช. (2555). วิธีการสร้างการเรียนรู้เพื่อศิษย์ในศตวรรษที่ 21. กรุงเทพฯ : มูลนิธิสดศรี-สฤษดิ์วงศ์.

สกนธ์ ภู่งามดี. (2558). การสร้างแรงจูงใจเพื่อส่งเสริมพฤติกรรมการเข้าเรียนอย่างสม่ำเสมอของนักศึกษารายวิชา DGA321 แนวคิดศิลปะ สาขาติจิทัลอาร์ตส์ คณะดิจิทัลมีเดีย. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยศรีปทุม.

สุพจน์ อิงอาจ. (2555). การจัดการเรียนการสอนโดยการเรียนรู้แบบวิจัยเป็นฐาน วิชาการวิจัยทางเทคโนโลยีการศึกษาเบื้องต้น. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา. (2553). เกณฑ์คุณภาพเพื่อการดำเนินการที่เป็นเลิศ. 2552 – 2553. กรุงเทพฯ.

อนงค์ศิริ วิชาลัย (2553). รายงานการวิจัยเรื่องการสร้างและการใช้ชุดการเรียนการสอนภาษาไทย ชั้น ประถมศึกษาปีที่ 1 - 2 โรงเรียนในสังกัดกองกำกับการตำรวจตระเวนชายแดนที่ 33.

เชียงใหม่: สาขาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่.

Ainsley B & Brown, A. (2009) The impact of informatics on nursing education: A review of the

literature. *The Journal of Continuing Education in Nursing*. 40(5): 228- 232.

Chamot, A. (1987). The learning strategies of ESL students'. In A. Wenden and J. Rubin (Eds.), *Learner strategies in language learning* (pp. 71-83). London: Prentice Hall International.

Chamot, A. U., & Kupper. L. (1989). Learning strategies in foreign language instruction. *Foreign Language Annals*, 22, 13-24.

Cohen, A. D. (1990). *Strategies in learning and using a second language*. New York. Longman.

Ellis, R. (1994). *The study of second language acquisition*. Oxford: Oxford University Press.

Good. (1973). *Dictionary of Education*. New York: McGraw-Hill Book.

Grainger, P. R. (1997). Language-learning strategies for learners of Japanese: investigating ethnicity. *Foreign Language Annals*, 30 (3), 378-385.

Green, J. & Oxford, R. (1995). *New analyses on expanded Puerto Rican strategy data*. Unpublished manuscript, University of Puerto Rico at Mayaguez and University of Alabama, Tuscaloosa, AL.

Green, J. M. & Oxford, R. L. (1995). A closer look at learning strategies, L2 achievement, and gender. *TESOL Quarterly*, 29 (2), 261-297.

Griffiths, C. (2003). Patterns of language learning strategy use. *System*, 31, 367-383.

Meyers, N.E, McNulty, D.D. (2009). How to use (five) curriculum design principles to align authentic learning environments, assessment, students' approaches to thinking and learning outcomes. *Assessment & Evaluation in Higher Education*. 34 (5), 565-577.

O'Malley, J. M. & Chamot, A. U. (1990). *Learning strategies in second language acquisition*. Cambridge: Cambridge University Press.

O'Malley, J. M., Chamot, A. U., Stewner-Manzanares, G., Kupper, L., & Russo, R. P.

- (1985). Learning strategies used by beginning and intermediate ESL students. *Language Learning*, 35(1), 21-46.
- Oxford, R. & Crookall, D. (1989). Research on six situational language learning strategies: Methods, findings, and instructional issues. *Modern Language Journal*, 73(4).
- Oxford, R. (1989). The use of language learning strategies: A synthesis of studies with implications for strategy training. *System*, 12(2), 235-47.
- Oxford, R. L. (1989b). Use of language learning strategies: a synthesis of studies with implications for strategy training. *System*, 17, 235-247.
- Oxford, R. L. (1990). *Language learning strategies: what every teacher should know*. New York: Newbury House Publishers.
- Oxford, R. L., Lavine, R. Z., & Crookall, D. (1989). Language learning strategies, the communicative approach, and their classroom implication. *Foreign Language Annals*, 22 (1), 29-39.
- Rigney, J. W. (1978). Learning strategies: A theoretical perspective. In H.F. O'Neil, Jr. (Ed.), *Learning strategies*, pp164-205. New York: Academic Press.
- Rigney, J. W. (1983). Learning Strategies: A Theoretical Perspective. *Learning Strategies*. Ed. Harold F. O'Neil, Jr. NY: Academic, pp.165-205.
- Rubin, J. (1987). Learner strategies: Theoretical assumptions, research history and typology. In A. Wenden & J. Rubin (Eds.), *Learner Strategies and Language Learning* (pp. 15-29). Englewood Cliffs, NJ: Prentice Hall.
- Rubin, J. (1981). The study of cognitive processes in second language learning. *Applied Linguistics*, 2(2), 117-131.
- Vann, R. J. & Abraham, R. G. (1990). Strategies of unsuccessful language learners. *TESOL Quarterly*, 24 (2), 177-198.
- Yang, N. (1998). Exploring a new role for teachers: promoting learner autonomy. *System*, 26(1), 127-135.
- Wenden, A.(1987). Conceptual background and utility. In Wenden & Rubin (Eds.) *Learner Strategies in Language Learning* (pp. 3-14) Englewood Cliffs, NJ: Prentice Hall.

มหาวิทยาลัยศรีปทุม
SRIPATUM UNIVERSITY

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ	ดร.เกรียงไกร สัจจะเหตุภัย
สถานที่เกิด	กรุงเทพมหานคร
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	1/43 ถนนสุขุมวิท 5 แขวงสายไหม เขตสายไหม กรุงเทพฯ 10220
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	อาจารย์ประจำหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิตและศึกษาศาสตร์ มหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	มหาวิทยาลัยศรีปทุม
ประวัติการศึกษา	พ.ศ. 2557 ปร.ด. บริหารการศึกษา จาก มหาวิทยาลัยศรีปทุม พ.ศ. 2552 บธ.ม. พานิชย์อิเล็กทรอนิกส์ จาก มหาวิทยาลัยศรีปทุม พ.ศ. 2549 บธ.บ. การจัดการ จาก มหาวิทยาลัยศรีปทุม

มหาวิทยาลัยศรีปทุม
SRIPATUM UNIVERSITY